

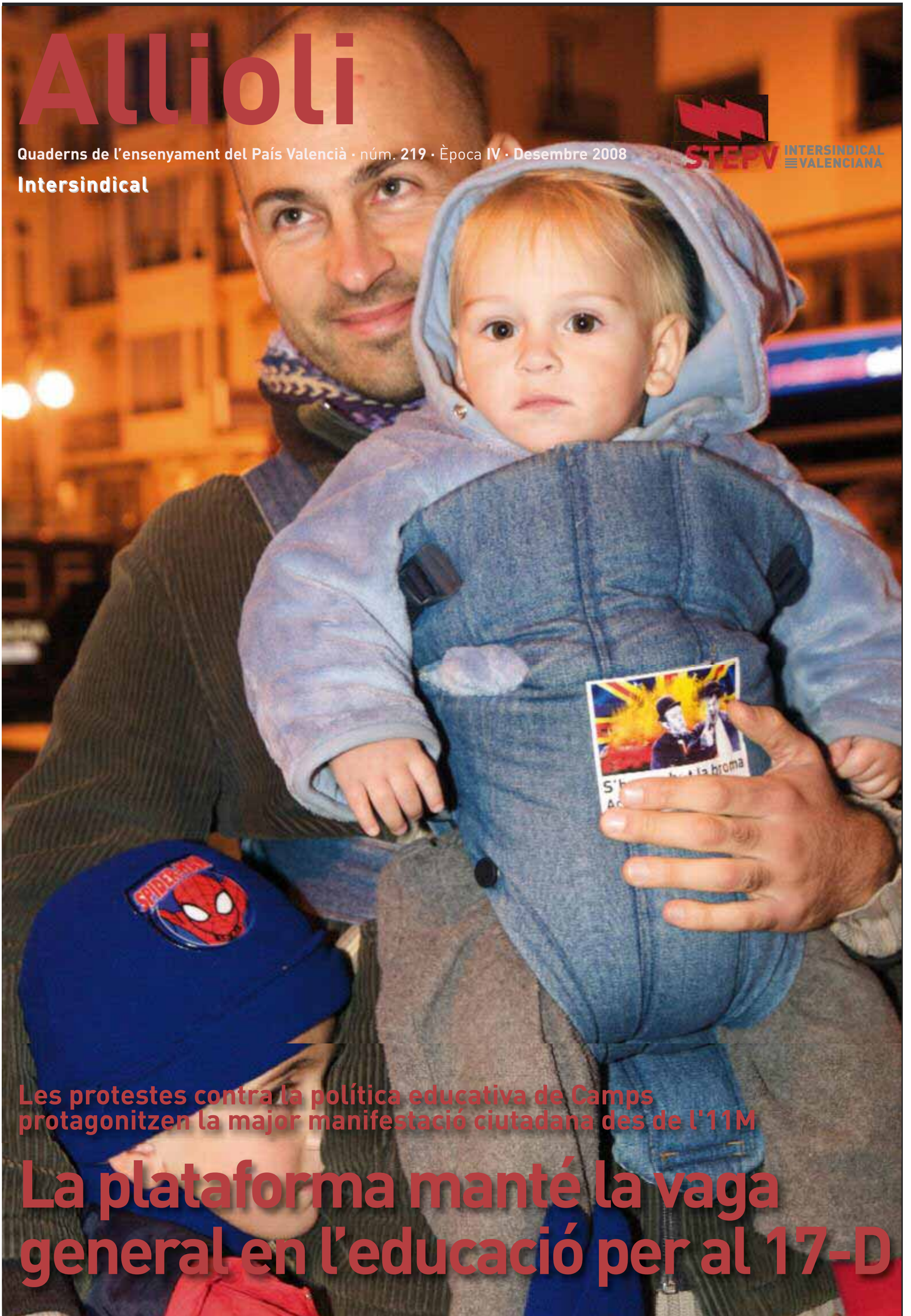
Allioli

Quaderns de l'ensenyament del País Valencià · núm. 219 · Època IV · Desembre 2008

Intersindical

STEPV INTERSINDICAL
VALENCIANA

Les protestes contra la política educativa de Camps
protagonitzen la major manifestació ciutadana des de l'11M

**La plataforma manté la vaga
general en l'educació per al 17-D**

PENSADES

EL MORTER

Camps, C9 i la bombolla imaginària

Joan Blanco

De tant de llegir llibres de cavalleries, el Quixot arribava a confondre el món real amb la seua imaginació. És el que ocorre als nostres governants, que a força de repetir tantes vegades la mateixa ocurrència arriben a confondre-la amb la realitat. Però Alonso Quijano només era responsable de les seues pensades mentre que els mandatariis de l'educació valenciana les han convertides en una norma legal amb què ordena i administra la vida d'altres. A còpia d'iterar ocurrències, però, ja no sabem si el personatge que hi al capdavant de la conselleria ha contagiats tot el govern valencià o és tot l'executiu el que viu en una bombolla imaginària que —com passa amb totes les bombolles— algun dia esclatarà.

No en teníem prou amb les atrevides intervencions de Font de Mora, que, per acabar-ho d'adobar, apareix la subsecretària Concha Gómez —el seu Sancho particular—, entestada a apuntalar la defensa del seu superior amb el seu particular exercici institucional i mediàtic, des de la tropa de conselleria fins als mariscals del Consell i les Corts, —amb el seu portaveu Ricardo Costa al capdavant— i el mateix Molt Honorable President. Tots ells són conscients que la protesta no és cosa de quatre radicals i que l'onada mobilitzadora ha arribat a tocar la línia de flotació del seu projecte per a aquest país. Que Francisco Camps continue afirmant que Font de Mora "és un gran conseller i ho està fent de manera excepcional" posa de manifest el que molta gent intueix, que, darrere la presumpta "ocurrència", s'hi amagava l'altíssim responsable de la Generalitat.

El president i el conseller continuen desviant l'atenció. Ara responsabilitzen el govern central del conflicte, perquè, diuen, "crispa" la comunitat educativa. De passada, el conseller busca una eixida amb l'anunci de la implantació de línies "bilingües" en anglés i la proposta de negociar un document sobre

plurilingüisme. Es tracta de seguir ignorant el conflicte amb iniciatives —com l'"extensió del trilingüisme"— que ni són innovadores ni s'emmarquen en cap intervenció educativa global.

En l'estat de nerviosisme mal dissimulat que els envaeix, han arribat a afirmar que les protestes contra els seus deliris serien un fracàs "si no hi participaven dos milions de persones". Com és possible que els escassos "deu mil manifestants radicals" de què parlaven podien molestar els comerciants i col·lapsar el centre de la ciutat? Però el summum de la demagogia, quasi delictiva, correspon a Canal 9, la televisió pública dels valencians i les valencianes, amb una nova cobertura de les protestes que mereixen formar part d'un manual totalitari de desinformació. Com denuncia la secció sindical de la Intersindical en RTW, el tractament de la ràdio i la televisió públiques sobre la multitudinària manifestació "és una mostra més de la prepotència i falta de respecte democràtic". L'informatiu de dissabte a la nit de Canal 9 es va conformar amb 35 segons per a explicar que l'objectiu de la protesta —"amb 12.000 participants"— era una genèrica defensa de l'ensenyament públic, sense informar sobre l'exigència de destitució del conseller. La notícia redirigia les crítiques dels manifestants cap l'executiu de Zapatero. Enfront del rebuig a l'Educació per la ciutadania, s'hi argumentava que el Consell havia anunciat una moratòria. I per si no n'hi havia prou, s'hi criticava la delegació del govern "per autoritzar una manifestació que perjudicava els comerços, just el primer dissabte de la campanya de Nadal".

Llevat de RTW, tots els mitjans de comunicació han destacat la manifestació com una de les més multitudinàries realitzades en els últims anys. Si el president Camps prefereix creure la veritat imaginària de les notícies del seu canal televisiu, pot acabar com el Quixot. No trobarà, però, cap Cervantes que escriga la seua trista història. Algú li ho hauria d'explicar.

PA I ROSES

El gat de Bolonya

Maria Lozano Estivalis

Per a alguna gent, és absurd desconfiar del procés de reforma universitària. Com es pot anar contra una millora pedagògica? No estem d'acord amb el fet que cal renovar la nostra esclerotitzada universitat? Què n'hi ha, de negatiu, a estimular a Europa la creació conjunta de coneixement? On hi ha, en la Declaració de Bolonya, cap referència a la mercantilització de l'ensenyament o a les retallades en les beques?

Els mitjans de comunicació no estan ajudant a entendre un assumpte tan complex: han imposat el silenci, a pesar que des de fa anys hi ha debats i mobilitzacions. Les notícies ens ensenyen moltes pancartes i manifestants però no ens solen mostrar els seus discursos. Incideixen en la diversitat dels estudiants però s'obvia la seua progressiva organització. Els mitjans subratllen que la crítica és dels joves —per

No es pot demanar a qui tem els abusos de les relacions econòmiques que no reaccione en veure els bigots d'un preciós felí bolonyés

cert, mai no hi són mostrats al costat del professorat—, però no se'ls dona veu. Els que protesten configuren una massa abstracta enfrontada amb la institució universitària, que sí que té boca pròpia: la dels rectors. Així les coses, el conflicte davant de l'ineluctable pla Bolonya se'ns presenta buit de context i història, amb accions de grups aïllats i inconscients.

Però, com va dir Graham Greene, "mai no convencerà un ratolí que un gat negre li donarà bona sort". Pel que fa a l'esquerra, seria irresponsable no sospitar d'un pla que es presenta així: "Europa necessita excel·lència en les seues universitats per a (...) convertir-se en l'economia més competitiva i dinàmica del món basada en el coneixement, capaç de sustentar el creixement econòmic i crear un major nombre de llocs de treball de millor qualitat i una major cohesió social". Ho diu la Comissió Europea, i no cal ser ratolí per a adonar-se que el coneixement, la cohesió social i l'excel·lència universitària se subordinen a l'exigència econòmica.

Què hi ha de dolent a posar en el centre de la UE l'economia, encomanar-s'hi a través del mercat i triar les universitats com els seus profetes? No res, si t'agraden els gats. De fet, hi ha qui confia en una espècie de laissez faire amb el qual la relació indústria-pensament aconseguirà un equilibri perfecte i salvarà l'autonomia universitària.

Dit això, no es pot demanar a qui tem els abusos de les relacions econòmiques que no reaccione en veure els bigots d'un preciós felí bolonyés. Tant si són estudiants com docents o ciutadans, tots tenim dret a almar-nos, a denunciar i a proposar correccions o esmenes. Els qui treballem per una educació crítica, transformadora i solidària no podem fer els sords. Tant si ens agraden els gats com si no.

A LA PORTA DE L'AULA

Sobre videojocs

Carme Miquel

Sembla que està arribant el moment en què els videojocs ja no necessiten teclat ni comandament perquè només amb la veu i els gestos es controlarà el joc. Així ho van anunciar persones expertes en el tema, en un congrés a la Universitat Politècnica de València, a mitjan novembre: la realitat virtual serà cada vegada més realitat, ja que es traslladaran objectes i persones reals, i els respectius comportaments, als mons virtuals, de tal manera que el jugador, parlant, cridant i gesticulant, competirà amb éssers que en el vídeo actuaran com s'actua en la realitat.

I a mi tot això m'esgarrija, no perquè estiga en desacord amb els avenços tecnològics sinó per la rapidesa i pel descontrol que hi ha a l'hora d'aproximar eixe món als infants i als adolescents. Els educadors —pares, mares i mestres— encara no ens hem introduït en el món dels videojocs, encara no en coneixem les característiques, encara no n'hem analitzat les repercussions, encara no els utilitzem amb finalitats educatives, però aquests enginys ja formen part intrínseca del món dels xicons. Una mostra: l'any 2007 la indústria del videojoc a Espanya va facturar 1.500 milions d'euros i enguany, amb crisi i tot, ja hi ha augmentat més d'un 15%. La major part d'aquesta producció és consumida per xiquets i joves —no tant per xiquetes i jovesetes—, sense cap criteri sobre el

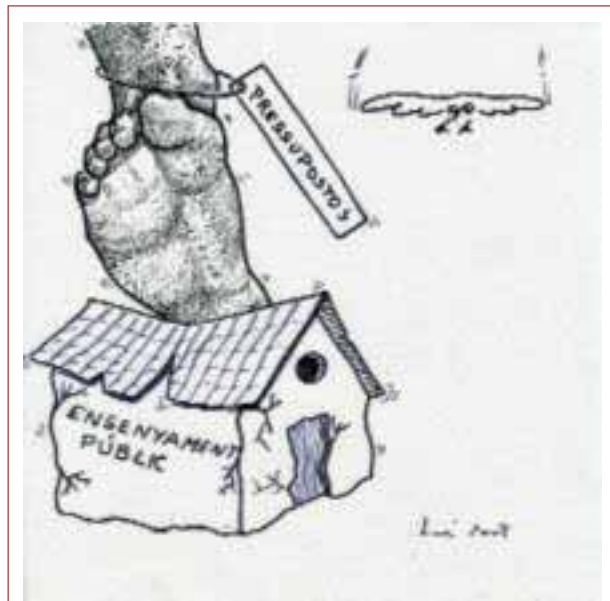
¿Quants centres d'ensenyament coneixen suficientment el món dels videojocs per aconsellar i utilitzar-los de manera educativa?

contingut dels productes. Perquè, ¿quants pares i mares tenen informació i criteris per decidir allò que han d'oferir als fills? ¿Quants centres d'ensenyament coneixen suficientment el món dels videojocs per aconsellar i utilitzar-los de manera educativa? Perquè és evident que, de videojocs, n'hi ha de tota mena i molts poden fer un molt bon paper. Però com que no hi ha, per ara, una implicació social, política i educativa en la qüestió, la gent jove arriba a aquest món a través del boca-orella i els videojocs que utilitza són els que la propaganda més difon o els que tenen més èxit entre els amics. I entre els que tenen èxit n'hi ha un 49% —segons els pocs estudis realitzats— de violència, bé siga fantàstica o humana; un 29% de temàtica esportiva; un 20% de temàtica general, i només un 2% de caire educatiu. Però no són d'estranyar aquestes preferències, ja que si han d'optar entre el que hi ha al mercat trobaran un 57% de videojocs que tenen caràcter violent i alguns un fort contingut sexista i/o racista.

Les investigacions i avenços tecnològics sobre l'oci digital que es fan des de la UPV haurien d'anar acompanyades d'investigacions i propostes educatives sobre el mateix tema que sorgiren de facultats adients, com ara la Universitat de València. Seria una bona aportació a l'educació valenciana.

EL PARDAL

Josep Herrero

DES DEL SUD VALENCIÀ

Teràpia d'aversion o d'enriquiment?

Tudi Torró

Altre dia, un bon amic em va preguntar si havia llegit l'últim article de Daniel Climent, en el qual reflexiona sobre com s'ensenyava el valencià en secundària i sobre els llibres de text utilitzats. L'autor es queixa amargament i es pregunta si amb els continguts dels manuals i amb la metodologia que s'usa, no s'estarà fomentant una aversió cap a l'aprenentatge del valencià i a qualsevol altra llengua que s'ensenyi d'aquesta manera — també el castellà—. L'article diu literalment: "En lloc d'ensenyar llengua "útil" s'entesten a fer aprendre "reglaments lingüístics", en una confusió molt greu que equival a identificar la mecànica amb la conducció d'un automòbil".

Estic absolutament d'acord amb Daniel Climent, però he de matisar a més que, malgrat tot, si es tracta del castellà, la situació se salva, ja que és una llengua que no està en perill, amb tants àmbits d'ús que si no se'n surt per l'escola se'n surt per la família, el carrer, les botigues, la premsa, la ràdio, el cinema... Se'n surt per tot arreu, encara que pel que fa al seu correcte ús,

Encara tenim sort de comptar amb mestres que ajuden el seu alumnat a endinsar-se en la riquesa dels mots

L'idioma de Cervantes no està per a tirar coets. No és el cas, tanmateix, de la nostra llengua, el valencià, que per no usar-la no la usen ni les persones que han nascut escoltant-la. Fa molts anys que investigadors, assessors, professors conscients, mestres en definitiva, diuen i saben que "una llengua s'aprèn quan s'usa", una afirmació que és molt més que una frase encertada repetida fins a la sacietat per Josep Maria Artigal, autor juntament amb altres companyes del SEDEC, dels materials Com fer descobrir una nova llengua.

Sabem que treballar només o prioritàriament els aspectes formals d'un idioma, especialment quan es tracta d'una llengua minoritzada en el seu ús, és abocar-lo més encara cap a la seua extinció. Si analitzem els camps que fan necessària la llengua veurem que és gràcies a l'ús, en tots els àmbits socials, que la llengua pren el seu sentit autèntic. En eixos àmbits no analitzem si el que utilitzem és un sintagma, una perífrasi o un pronom feble: senzillament fem ús d'una llengua que coneixem i que usem en la mesura que ens hi sentim segurs i que la valorem. Per això, encara tenim sort de comptar amb mestres que ajuden el seu alumnat a endinsar-se en la riquesa dels mots i a gaudir de la força de la paraula ben dita. Haurem de confiar-hi!

TEATRES DE L'ESCOLA

Assemblees a la universitat

Jaume Martínez Bonafé

Les assemblees han anat creixent en quantitat i qualitat. "Són emocionants", em deia una estudiant de primer curs. "Estic aprenent molt en l'assemblea", em comentava un altra. Les tancades s'han succeït i això ha provocat que el *hall* de la facultat siga una mescla de dormitori i oficina permanent per on corren fulls, retoladors, llibres, pasta de dents i sacs de dormir. Hi ha debat, hi ha estudi, i també treball sobre la divergència. Fins i tot acció directa: un dia, misteriosament, una aula va aparèixer amb les bancades descaragolades i retirades, per a facilitar una distribució de l'espai d'acord amb la renovació pedagògica.

La pressió augmenta i les jornades de debat i reflexió donen claus per a la comprensió i el sentit de la lluita. És un combat contra la privatització de la universitat, la burocràcia, els sabers obsolets, la docència autoritària, les polítiques d'uns governs —el central i l'autonòmic— còmplices del desmantellament de la universitat pública. És una lluita que dia a dia es fa més concreta i visible: de la crítica macro al procés de Bolonya fins a les propostes micro per a canviar les relacions concretes al si de les nostres aules.

I les aules s'ompliren també de gom a gom. Els professors miraven bocabadats un moviment que havien estat incapaços d'intuir

La lluita ha posat el rector de la Universitat de València i a part del seu equip de govern contra les cordes d'una impressionant assemblea massiva convocada pels estudiants en lluita. Mai havíem vist l'aula magna de la facultat de Filosofia amb tanta gent junta. Deu minuts abans de l'hora convocada, ja era impossible que hi entrara una persona més, i es van haver d'aturar les classes per a obrir les aules a la gent del carrer que volia seguir pel circuit intern de televisió el que passava en l'assemblea. I les aules s'ompliren també de gom a gom. Els professors miraven bocabadats un moviment que havien estat incapaços d'intuir. Va ser un acte admirable.

Els representants de les assemblees van demostrar que no es xamaven el dit: havien estudiat, analitzaven les dades, empraven arguments contundents, sabien el que deien i com ho havien de dir. Amb claredat, força, seguretat i la tranquil·litat que dona saber que els companys i les companyes et fan costat. I van forçar el rector a llegir en veu alta el manifest redactat per l'assemblea i a demanar-li un posicionament concret sobre cada un dels punts del text. Hi havia poder — poder estudiantil— i des d'eixe poder se li va dir al màxim representant de la institució que havia de representar el sentit majoritari i no sotmetre la comunitat universitària al poder del capitalisme salvatge.

EDITORIAL

Laïcisme, societat i escola

La sentència d'un jutjat de Valladolid per què s'obliga un col·legi públic a retirar els símbols religiosos de les aules i dels espais comuns del centre, per entendre que vulnera els drets fonamentals d'igualtat i llibertat de consciència reconeguts en els articles 14 i 16 de la Constitució, dona la raó a les persones i organitzacions que reclamen la desaparició de la simbologia religiosa dels centres educatius que reben diners públics per al seu funcionament.

En aquesta sentència, se cita la jurisprudència del Tribunal Constitucional —"l'Estat es prohibeix a si mateix qualsevol concurrència, junt amb els ciutadans, en qualitat de subjecte d'actes o d'actituds de signe religiós"—, i s'al·ludeix a la "laïcitat i neutralitat de l'Estat", tot assenyalant que "l'Estat no pot adherir-se ni prestar el seu suport a cap credo religiós, ja que no ha d'existir cap confusió entre els fins religiosos i els fins de l'estat. Ningú no pot pensar que, per motius religiosos, l'Estat li és més o menys pròxim que als seus conciutadans". El tribunal es fa ressò de la Convenció de Drets de l'Infant de 1989, ratificada per l'Estat espanyol, i la Llei de Protecció Jurídica del Menor, de 1996, que indiquen que els xiquets són titulars plens dels seus drets fonamentals, entre els quals hi ha la llibertat de pensament, de consciència i de religió.

El veredict judicial, conseqüència del recurs promogut per l'entitat Europa Laica, de Valladolid, torna a

posar sobre la taula el debat sobre la laïcitat al si de les institucions públiques. Cal recordar que la Constitució estableix el caràcter aconfessional de l'estat i de totes les institucions, serveis i centres que en depenen. No obstant això, aquesta aconfessionalitat es veu contínuament limitada o pertorbada per la permanència d'usos confessionals de caràcter oficial que la contradueixen i sobretot per la vigència dels acords que figuren en el concordat que el govern espanyol va signar el 1978 amb l'Església catòlica, una adaptació de l'acord subscrit per la dictadura de Franco en 1953. En els trenta anys de vigència del concordat, la societat espanyola ha evolucionat i la realitat és ben diferent. Una vegada més insistim en la necessitat de derogar-lo, així com a fer realitat una autèntica separació entre l'estat i una confessió religiosa. Urgeix eliminar tota mena de privilegis i afavorir un tractament igualitari de totes les conviccions i creences dels ciutadans i les ciutadanes.

Molts enemics del laïcisme i la laïcitat esgrimeixen ara l'argument que els seus defensors es dediquen a fomentar enfrontaments amb la religió, però obliden de manera interessada que el laïcisme és, abans de res, una ètica il·lustrada que promou els valors de llibertat, igualtat i justícia entre tots els éssers humans, amb independència de la seua adscripció religiosa. L'escola, reflex del món i del temps, tampoc no pot ser aliena als avanços i les noves realitats de la societat que ha de servir.

A Ricard Costa, pel menyspreu que manifesta cap a les reivindicacions de la Plataforma i per prendre's a broma la xifra d'assistents a la manifestació del 29-N, en lloc de considerar seriosament els problemes de la comunitat educativa.

Als pares i mares de FAPA, per la seua actitud valenta i decisiva en la defensa d'una educació pública de qualitat, per assumir la tasca de portaveu de la Plataforma i pel seu suport a la jornada de vaga del 17-D.

ÈPOCA IV - Núm. 219 - Desembre 2008 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV) - DIRECTOR: Joan Blanco · **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles · **COORDINACIÓ:** Rosa Roig · **COL·LABORADORS:** Josep Aranda, Josepina Camacho, Marc Candela, Beatriu Cardona, Antoni Cerdà, Santiago Estanyan, Macu Gimeno, Jaume Llopis, Vicent Mauri, Toni Piera, Albert Sansano, Paco Tortosa · **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz · **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz · **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano · **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix, 46008 València. Telèfon 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 · alloli.stevp@intersindical.org · www.intersindical.org/stevp · **IMPRIMEIX:** Bronte Graf, S. L., Cullerers, 18, Alaquàs. · T. 961515017 · **TIRATGE:** 15.000 exemplars · **ISSN:** 1576-0197 · **DIPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 · **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 · **INTERINDICAL VALENCIANA** · **ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 · **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 · **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 · T. 962283067 · **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 · **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 · **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 · **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 · **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

Intersindical reclama una clàusula de revisió i la recuperació de les pèrdues

El Consell s'excusa en el finançament i no destina més recursos salarials

Allioli

La consellera de Justícia i Administracions Públiques, Paula Sánchez de León, va informar els sindicats presents en la mesa general de la funció pública del fet que l'augment dels pressuposts de la Generalitat de 2009 es destinarà, "quasi totalment", al capítol I. Això suposa que el 38'5% del total dels diners públics aniran a parar a despeses de personal, uns 400 milions d'euros, el 40,4% dels quals es destinaran a l'increment retributiu general i la resta a l'augment de plantilles, el compliment d'acords sectorials, els nous centres de treball i el pagament de triennis i substitucions.

La conselleria va insistir que la conjuntura econòmica, d'una banda, "reduirà els ingressos de la Generalitat", i que, de l'altra, "la no-reforma del sistema de finançament autonòmic no permet fer cap alegria". Pel que fa a aquesta qüestió, Intersindical Valenciana ha oferit al Consell un diàleg per aprovar una postura institucional, amb el suport de diverses entitats. El Sindicat considera que el finançament de la Generalitat "és inadequat ara, però també ho era fa 21 anys, quan la primera LOFCA, i en les successives re-

formes posteriors, "quan el partit en el govern hi va estar d'acord, o fins i tot va ser-ne l'impulsor".

L'increment general per a 2009 s'ha fixat en el 2%, al qual s'ha d'afegir un 1% de la massa salarial, per a incrementar la paga extra. A pesar de les afirmacions dels responsables de l'administració i d'altres sindicats, "aquests percentatges no permeten completar les pagues extres puix, de 2007 en avant, ens han enganyat en l'específic, com han reconegut fins ara més de vint sentències judicials", ha puntualitzat la Intersindical. Pel que fa al 0,3% de la massa salarial destinada al fons del pla de pensions, l'administració ha anunciat que en el proper exercici hi ha previst contractar l'entitat depositària i gestora del pla de pensions, que haurà d'aplicar els fons retinguts des de 2006 per a aquest concepte.

Intersindical Valenciana considera que amb aquest augment, pactat per alguns sindicats, "un any més, el conjunt del personal del sector públic tornarà a perdre diners, com ho fa des de 1990. Des d'aleshores, aquests treballadors i treballadores han perdut un 17,7% de poder adquisitiu".

El Sindicat reclama un augment superior equivalent a l'IPC real, la clàusula de revisió salarial i un fons addicional per recuperar les pèrdues anteriors: "És inacceptable que en èpoques de creixement s'haja perdut una quantitat important de poder adquisitiu i ara, en plena crisi econòmica, siguen també les treballadores i treballadors de les administracions públiques els que segueixen perdent-ne". La majoria dels convenis col·lectius del sector privat aplica clàusules de revisió salarial, un fet que contrasta amb la posició d'alguns sindicats signants d'aquests convenis, que neguen la clàusula per al personal del sector públic. Al País Valencià hi ha un total de 217.756 funcionàries i funcionaris sense clàusula de revisió. D'aquests, 123.756 treballen en l'administració del Consell, 34.978 en la de l'estat i 58.939 en les administracions locals.

La Intersindical s'ha dirigit a totes les forces polítiques amb representació en les Corts Valencianes perquè hi presenten esmenes que garanteixen fórmules de recuperació del poder adquisitiu, com la clàusula de revisió salarial.

Intersindical Valenciana ha oferit al Consell un diàleg per aprovar una postura institucional

La majoria dels convenis col·lectius del sector privat aplica clàusules de revisió

El govern espanyol vol retallar al funcionariat les prestacions per incapacitat

Allioli

Intersindical Valenciana ha denunciat la proposta del govern espanyol de retallar en un 25% les prestacions per incapacitat permanent del personal funcionari de l'estat amb menys de 20 anys de serveis, si pateixen un accident o si es tracta d'una incapacitat permanent derivada de la professió habitual i es desenvolupa una altra faena remunerada.

La mesura, que es pretén que entre en vigor l'1 de gener de 2009 amb la llei de pressuposts de l'estat dona continuïtat a la reforma que es va fer de la llei de la Seguretat Social pel desembre de 2007. Aquesta reforma va ser pactada pel govern amb la patronal i els sindicats CCOO i UGT.

Intersindical ha advertit que la retallada és inacceptable: "Es perdran drets socials adquirits i l'economia familiar de bona part del funcionariat sofrirà una minva de nivell, especialment en el cas del que percep els salaris més baixos. El Sindicat ha proposat als grups parlamentaris de les Corts Espanyoles que presenten esmenes a l'avantprojecte dels pressuposts de l'estat de 2009, perquè la iniciativa no prospere.

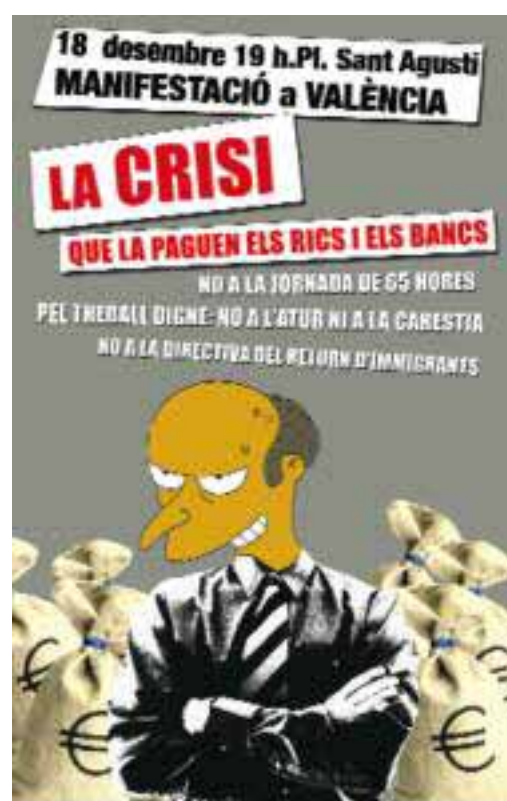
Una vaga general europea contra les 65 hores

Intersindical Valenciana i altres organitzacions sindicals, socials, cíviques...

La directiva de les 65 hores de la Unió Europea és un dels instruments amb els quals el capital pretén que siguin els treballadors i les treballadores els que paguen la crisi terrible que han provocat banquers i capitalistes.

■ La seua crisi sobre la nostra esquena
La directiva de les 65 hores és un dels instruments amb què l'Europa del capital vol fer-nos pagar la terrible crisi que han provocat banquers i capitalistes a la recerca del màxim benefici. Els governs còmplices de la brutal especulació i de l'enorme enriquiment d'una minoria, s'han llançat ara desesperadament al seu rescat, amb un endeutament públic, que haurem de pagar durant molt de temps la classe treballadora amb un deteriorament dels serveis públics. El govern ha compromés 100.000 milions per salvar els especuladors. El 8% del PIB!

La seua eixida a la crisi: acomiadaments, atur, atacs als salaris, hipoteques que no es poden pagar, deteriorament dels serveis públics, retallada de les pensions... És el cas dels companys i les companyes de Ford i les empreses auxiliars, Lladró, Faus-Finsa, Marmol Compac, Dulcesol, Cemex, Sáez Merino, Marina d'Or, sectors de la construcció i la ceràmica, etc. El capitalisme només coneix una recepta per a eixir de la seua crisi: destruir riquesa, esclafar els nostres drets i

augmentar l'explotació fins a recuperar un nivell de beneficis que anime un nou cicle de "prosperitat"... fins a la següent crisi!

- Raons per a tombar la directiva de les 65 hores
- Pretenen fer-nos retrocedir un segle després d'una llarga lluita plena de sacrificis.

La directiva és un instrument per a abaratir salaris, incrementar els problemes de salut laboral i sinistralitat, i dificultar la conciliació

- Ataquen una de les majors conquestes sindicals: el dret a la representació i la negociació col·lectives.
- Pretenen allargar la jornada, cosa que provocaria més atur.
- La directiva és un instrument per a abaratir salaris, incrementar els problemes de salut laboral i sinistralitat, dificultar la conciliació de la vida laboral i la familiar i personal.
- No és veritat que la directiva siga una disposició "llunyana", que no ens afecta.
- La directiva és una peça important de l'ofensiva de l'Europa del Capital. Ve de la mà de l'anomenada directiva del retorn contra milions d'immigrants, que són presentats com a culpables de l'atur. També dels projectes per privatitzar els serveis públics com passa amb el pla Bolonya, que suposa la privatització de la Universitat; la directiva Bolkestein per a liberalitzar i privatitzar els serveis públics; la rebaixa dels impostos als que més diners

tenen o la permanent pressió per a allargar l'edat de jubilació i retallar i privatitzar les pensions públiques. Ara acaben de comprometre 2,5 bilions d'euros (!) per salvar la banca. Amb aquestes polítiques, la Unió Europea es presenta ara com un instrument al servei del capitalisme europeu.

- Cap a una mobilització general contra la directiva: la crisi, que la paguen els rics i els banquers

Una agressió d'aquesta envergadura exigeix una resposta contundent en tot Europa. Considerem necessària la mobilització del conjunt de la classe treballadora i de la societat. La resposta ha de ser una vaga general europea de 24 hores per forçar la retirada de la directiva. Ens solidaritzem amb els treballadors i treballadores en lluita contra els acomiadaments. Exigim el rebuig dels expedients de regulació (ERE). Ens solidaritzem amb les lluites contra la privatització de l'ensenyament, el pla Bolonya i l'aplicació d'Educació per a la ciutadania impulsat pel govern de la Generalitat. Volem unir les lluites en una lluita comuna. Atesa la gravetat de la situació, proposem convocar una vaga general en defensa dels nostres llocs de treball i salaris.

Aquest text és un resum de la Declaració unitària. Document complet en: <http://www.intersindical.org/docs/crisi1008.pdf>

Amadeu Sanz

Milers de persones exigeixen al Consell un gir en la política educativa

STEPV reclama a Camps "una resposta" que permeta retornar a la normalitat en els centres

Allioli

Assistència massiva, crits reivindicatius, música, cançons i festa. Pluralitat i compromís, ganes de dir que ja n'hi ha prou i solidaritat amb els problemes educatius que s'han convertit en el problema de totes i tots. Molts dels més de cent mil manifestants crítics amb la política educativa del govern valencià i defensors de l'ensenyament públic que el 29 de novembre es van sumar a la convocatòria de la plataforma, no oblidaran en molt de temps l'experiència.

La participació massiva i diversa —polítics de l'oposició, entitats cíviques, centres educatius amb pan-

cartes portades per pares i mares, professorat i alumnat de centres públics i privats— va evidenciar que el conflicte generat per l'administració valenciana afecta una part significativa de la societat que exigeix una solució urgent i negociada.

La manifestació marca sens dubte un punt d'inflexió en el conflicte obert amb la Conselleria d'Educació i el govern Camps, que tindrà una nova fita el 17 de desembre, amb la vaga general del sistema educatiu convocada per la plataforma, si no es produeix abans una rectificació inequívoca del Consell.

Més mobilitzacions

El president de la Generalitat té a les mans l'única solució possible: retirar l'ordre i negociar els punts del manifest unitari. Si no s'avança en aquest sentit, el 17 de desembre la comunitat educativa paralarà els centres docents i estudiarà noves accions de protesta per al pròxim trimestre, accions a què segueixen sumant-se sectors socials i entitats oposats a la política educativa del govern valencià. STEPV exigeix al president Camps "una resposta immediata a les peticions dels milers de valencianes i valencians que s'oposen a la gestió del conseller Font de Mora i de la seua

secretària autonòmica, Concha Gómez Ocaña, que reclamen el retorn a la normalitat en els centres i la millora del nostre sistema educatiu".

STEPV, per la unitat

El consell nacional de STEPV, en la sessió del mateix 29 de novembre, va acordar com a aspecte prioritari que cal "promoure i treballar per la unitat de la Plataforma per l'Ensenyament Públic i impulsar els acords i accions unitàries a escala comarcal i local". En relació amb la massiva assistència ciutadana en la manifestació, el màxim òrgan de decisió del Sindicat entre congressos, va qualifi-

car de "molt positiva" la resposta de la societat valenciana a les reivindicacions per a millorar el sistema educatiu.

Les delegades i els delegats arribats des de totes les comarques del País Valencià van acordar traslladar una felicitació general a la comunitat educativa "per la participació massiva en les mobilitzacions" que segueixen exigint al president Camps una resposta satisfactòria a les demandes de l'ensenyament públic.

El ministeri es comporta amb massa parsimònia en el conflicte sobre Ciutadania, segons STEPV

L'única intervenció del Ministeri d'Educació en el conflicte que es viu al País Valencià sobre l'ensenyament de Ciutadania ha estat la interposició d'un recurs contra l'ordre del 10 de juny de 2008. L'administració central ha presentat recursos contra els currículums de secundària per modificar els continguts de l'assignatura en comunitats autònomes també governades pel PP, com Madrid, Castella i Lleó, Múrcia o la Rioja, no així al País Valencià. L'actitud obstructionista dels responsables valencians en relació amb la resolució sobre Ciutadania de la conselleria s'escau en el fet que encara no ha estat

promulgat el reial decret d'atribució docent, que determina que l'assignatura pot impartir-la el professorat de Filosofia o el de Geografia i Història. Efectivament, el MEC va presentar l'esborrany de la normativa pel setembre de 2007. Un any després, el consell de ministres del 7 de novembre aprovava el reial decret que encara no ha publicat el Boletín Oficial del Estado.

El Sindicat denuncia les pressions d'alguns inspectors contra les protestes dels centres

"Denunciem les pressions d'alguns inspectors sobre els centres docents per impedir l'aprovació de manifestos contra la política edu-

cativa del govern valencià, realització de tancades, publicació d'imatges de les protestes en les webs dels centres o forçar la retirada de pancartes que demanen la dimissió del conseller".

Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua i STEPV han denunciat en un comunicat conjunt les actuacions d'algunes persones adscrites a la inspecció. En l'institut Ribalta, de Castelló de la Plana, les pressions incloïen l'amenaça d'avisar la policia perquè desallotjara les persones tancades en el centre el 19 de novembre. El Sindicat anima els claustres "a no deixar-se intimidar per les pressions, debatre sobre la política educativa del Consell i difondre els manifestos aprovats per la comunitat educativa, organitzar accions de protesta i acudir massivament a les mobilitzacions convocades".

La conselleria maniobra per trencar la unitat de la plataforma

Des de l'inici del conflicte sobre l'ensenyament en anglés de Ciutadania, el departament d'Educació, representat per la secretària autonòmica, Concha Gómez, s'ha reunit per separat amb representants dels directors, FAPA, CCOO i UGT, en un intent de fragmentar la unitat de la Plataforma per l'Ensenyament Públic. En canvi, STEPV, el sindicat majoritari del sector, no ha estat convocat a cap reunió. L'intent de divisió de l'administració no ha tingut l'efecte buscat i la plataforma manté la unitat d'acció amb totes les convocatòries de mobilització.

D'altra banda, Educació ha intentat minimitzar el conflicte amb unes noves "instruccions aclaridores sobre

la metodologia per a impartir Educació per a la ciutadania en anglés". La nova disposició ha aconseguit "tirar més llenya al foc, ja que s'instaura el professorat titular de l'assignatura a deixar sol en l'aula el professorat d'anglés i, en una norma sense precedents, fixa els materials i la metodologia per a impartir l'assignatura, una nova ingerència de l'administració en la llibertat de càtedra i metodològica del professorat", declara STEPV.

Manipulació informativa

El nerviosisme del Consell s'evidencia en els noticiaris de Canal 9, La crònica de la manifestació del dia 29 n'és la prova. Vegeu-la en el web del sindicat.

El concurs de trasllats incorpora novetats per a adaptar-se a la LOE

STEPV adverteix de les dificultats per a sol·licitar documentació als centres en les vacances de Nadal

Allioli

La convocatòria de concurs general de trasllats per als cossos docents (BOE de 29/11/2008) inclou novetats importants. El concurs recupera el cos de catedràtics, en secundària i en les escoles d'idiomes. Pel que fa al cos de mestres, la principal novetat és la incorporació de l'especialitat de primària, creada per la Llei d'Educació (LOE). La nova especialitat no impedirà que el professorat interessat pugui continuar concorrent-hi amb totes les habilitacions que posseïssa, gràcies a una proposta de la Confederació de STES presentada en el Consell Escolar de l'Estat.

"El ministeri ha fet coincidir el concurs amb unes dates molt adverses, perquè la presentació d'instàncies coincidirà amb les vacances de Nadal", ha indicat STEPV. "El concurs no és un acte imprevisit del sistema educatiu, sinó un treball que s'ha de planificar amb temps. Molts centres educatius estaran tancats des del 20 de desembre fins al 6 de gener, i això dificultarà que les persones interessades obtinguen la documentació imprescindible per a participar-hi". STEPV havia demanat a l'admini-

stració que la presentació d'instàncies i documentació en tots els concursos es limitara únicament als períodes lectius.

El Sindicat convocarà les distintes assemblees informatives comarcals entre el 15 i el 19 de desembre i assessorarà durant les vacances de Nadal el professorat que ho sol·licite.

Allioli ha publicat dues edicions especials de les seues guies del concurs de trasllats, on es recullen totes les novetats.

El Tribunal Suprem reconeix la validesa del títol de Filologia Catalana

L'alt tribunal talla el seccionisme lingüístic legal i condemna la Generalitat a pagar costes

Allioli

El no reconeixement de la titulació de Filologia Catalana per a les oposicions docents, tot i que, des de fa més de 15 anys és l'única titulació universitària existent, continua sent rebutjada pel Consell de la Generalitat valenciana i ha provocat 21 sentències des del 2002 en contra de les seues pretensions. Les dues darreres del Tribunal Suprem: una, de fa uns dies, a favor del manteniment del nom de català en els Estatuts de la Universitat de València, i l'altra, la d'ara, referent al no reconeixement del títol de Filologia Catalana en les oposicions als cossos docents.

La nova sentència, de 29 d'octubre de 2008, deriva d'un recurs de cassació interposat per la Generalitat Valenciana, contra una altra sentència d'abril de 2004 del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana per la qual s'estimava el recurs promogut per STEPV contra les ordres de convocatòria de proves selectives per a l'ingrés al cos de mestres i professors de secundària de 2002, en els quals, com ja hem dit, no es reco-

neixia el títol de Filologia Catalana per a l'exempció de la prova de valencià.

La nova sentència -la que fa 15 en relació a les ordres d'ensenyament i la 20 si tenim en compte totes les referides al reconeixement del nom i la unitat de la llengua catalana- tanca a la Generalitat la possibilitat de seguir dictant normes que ignoren aquesta equivalència.

A més, aquesta és la primera sentència del Tribunal Suprem espanyol respecte del reconeixement del títol de Filologia Catalana en les oposicions als cossos docents no universitaris i també la primera vegada que el tribunal condemna en costes la Generalitat Valenciana. De persistir la negativa a reconèixer la titulació, el conseller d'Educació podria incorrer en el delictes de prevaricació.

Amb la nova sentència es tanca totalment la possibilitat de secessionisme lingüístic legal, situa l'administració en rebel·lia legal si persisteix en la seua actitud i torna a demostrar que el PP utilitza les institucions i la Justícia com a camp de batalla ideològic.

ADÉS I ARA

Educanomia

Vicent Esteve

En *Allioli* de març de 1998, Antonio Nacle donava compte del que s'havia tractat en una taula redona organitzada per la Internacional de l'Educació (IE) sobre "Els sistemes d'educació canviant: nous problemes, noves estratègies". La primera conclusió que n'extreia fou que "l'agressió al sistema públic educatiu des dels poders econòmics és un factor comú en tots els països del món desenvolupat (...), ja no n'hi ha prou amb establir una xarxa paral·lela per a la formació de la classe dirigent, ni de l'intent de perpetuar el sistema a través de la programació educativa, ara es tracta d'apropiar-se el sistema públic per a posar-lo al servei de la maquinària econòmica, de convertir-lo en una cadena més de l'engranatge de la producció (...) la privatització de la gestió del que és públic". Potser sempre ha estat així, però tampoc no es pot negar que quan pensàvem que els béns socials i democràtics aconseguits a les acaballes del segle passat semblaven irreversibles, els neocons, amb la passivitat si no complicitat de la poruga socialdemocràcia, vingueren amb les rebaixes.

Els estudiants universitaris han aconseguit que se'n parle: què és "Bolonya"? La reforma més radical dels estudis universitaris des de fa dècades mampresa per la Unió Europea ha estat a punt de ser també la més discreta si no fóra perquè els estudiants s'han rebel·lat contra l'empobriment dels plans d'estudi generals i l'encariment d'una posterior especialització al servei de l'empresa.

Però abans, en escoles i instituts, ja es va retallar la participació i se'n jerarquitzà la gestió. Després s'afegí l'ús de l'avaluació com un mecanisme de selecció d'alumnat i de centres. *Formamos líderes*, és la marca d'un conegut col·legi finançat amb diners públics. Naturalment, els currículms reflecteixen l'embranchida conservadora, també per l'omnipresent influència editorial. Una empresa líder del mercat explica el capitalisme, per a l'alumnat de primària, com a única forma d'organització econòmica i, per tant, també social i política.

En aquelles jornades de la IE també es parlà d'un "ensenyament per a tota la vida", frase que arreplega tant les adhesions dels sectors més reaccionaris com dels progressistes. Però mentre per a uns "significa flexibilitat del mercat laboral (precarietat) i condemna al fracàs de qui no s'adapte o dispose dels recursos necessaris (...), per a d'altres es tracta que les persones puguen transformar la seua realitat i fer-ho col·lectivament, des de la llibertat i la solidaritat", aclaria Antonio Nacle.

Com es pot veure, la qüestió va més enllà de la *Citizenship education*.

BREUS

La proposta de planificació educativa per a 2009/10 ignora les esmenes del Sindicat

La Conselleria d'Educació ha presentat el document de creacions i supressions d'unitats escolars per al curs 2009/10 en infantil, primària, primer cicle de l'ESO i centres d'educació especial.

El document no recull les propostes i esmenes presentades per STEPV, emmarcades en la defensa de l'escola pública: reducció de la ràtio mestre/alumnes per a les unitats d'infantil i educació especial; adequació de la ràtio dels centres incomplets (CRA), per a atendre de manera adient les característiques del seu alumnat; manteniment dels centres i unitats en les zones rurals; trasllat als instituts de l'alumnat d'ESO que encara roman en centres de primària; modificació de la normativa que regula l'admissió de l'alumnat per a una equilibrada i equitativa distribució de l'alumnat amb necessitats especials, de compensatòria i immigrants entre tots els centres sostinguts amb fons públics, també els concertats; dotació de personal d'administració en tots els centres públics,

La conselleria continua desatenent les escoles d'idiomes i els conservatoris de música

Les infraestructures de les escoles oficials d'idiomes (EOI) són insuficients per a satisfer la demanda educativa en aquests estudis. La publicació, encara pendent del decret, de creació de l'EOI d'Alcoi, els successius furts en el centre d'Elda i el retard en la construcció de la segona escola d'idiomes a València són mostres clares del desinterés de la conselleria per oferir un ensenyament d'idiomes públic i de qualitat. D'altra banda, uns dos-cents estudiants dels conservatoris superiors de música i dansa i de l'Escola Superior d'Art Dramàtic de València es van concentrar per denunciar les condicions deplorables en què estudien. La protesta va tindre lloc davant el conseller d'Educació el 14 de novembre, a les portes del paraninf de la Universitat Politècnica de València, on Font de Mora assistia a l'acte d'inauguració del curs acadèmic. La concentració va obligar el conseller a accedir al recinte per una porta de servei.

Educadores d'especial i fisioterapeutes reclamen millores laborals i dependre d'Educació

Un centenar de fisioterapeutes i especialistes d'educació especial es van concentrar el 19 de novembre davant de la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques per reclamar la seua adscripció orgànica i funcional a Educació, el ple reconeixement del caràcter educatiu d'aquest personal, l'adequació dels nivells retributius a la responsabilitat educativa de la seua tasca, l'equiparació del seu calendari laboral al docent, així com la millora de les seues condicions de treball. La protesta, convocada per STAS (Intersindical Valenciana), CAT i IGEVA, forma part d'una sèrie de mobilitzacions, iniciades amb una vaga pel juny, que prosseguirà fins a aconseguir que el col·lectiu passe a dependre de la Conselleria d'Educació.

Educació es reserva la potestat de renovar les direccions dels centres

El Diari Oficial de la Comunitat Valenciana del 17 de novembre publicava la resolució per a renovar en els seus càrrecs les 250 persones que exerceixen les direccions de centres educatius públics. La normativa no recull cap de les propostes sindicals que exigien que en el procés s'havia de tindre en compte l'opinió de la comunitat educativa. Tal com es preveu en la resolució, l'avaluació i la valoració del treball realitzat pels equips directius correspon en exclusiva a un sol membre de la Inspecció, el qual n'ha d'emetre un informe.

STEPV, que ha recorregut les resolucions anteriors de la Generalitat sobre la mateixa matèria, ha anunciat que presentarà ara un nou recurs perquè "la resolució fa una interpretació molt restrictiva de la LOE i no permet cap possibilitat per a l'expressió de la comunitat educativa en l'elecció de la direcció del seu propi centre".

Els comptes de la Generalitat no enganyen

El pressupost d'Educació per a 2009 mostren de nou l'abandó del servei públic

Allioli

Tenia raó el conseller d'Hisenda en la presentació del projecte de Pressuposts de 2009 a les Corts Valencianes. Gerardo Camps va assegurar que aquests no eren uns pressuposts "per a canviar", ni per a "refundar no se sap què". En efecte, l'ambició no caracteritza uns nous pressuposts de tràmit que es limiten, en el millor dels casos, a mantenir en uns nivells de subsistència els diferents serveis i programes educatius dels nivells no universitaris. S'hi preveuen increments ridículs, si no negatius, en tot allò que podria suposar una millora qualitativa del servei públic educatiu i s'abandonen a la seua sort programes educatius que només des de la iniciativa pública garanteixen un abast global i una repercussió efectiva en la societat.

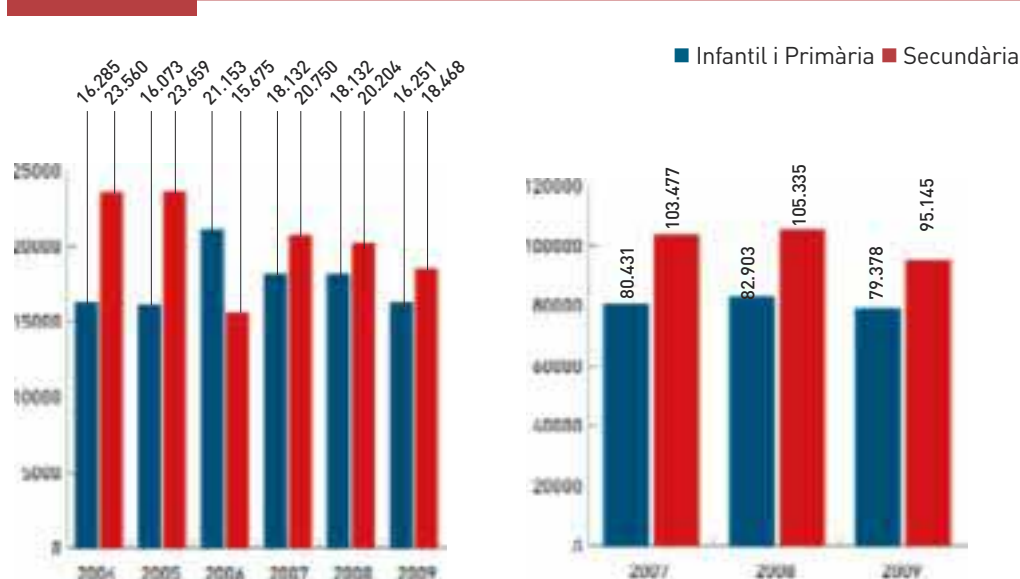
Les despeses de personal

A l'ensenyament primari, el 24,3% de la despesa de la Conselleria, s'assignen 1.023.704.980 euros, un 10,17% més que en 2008. Secundària, que acumula el 30,39% del total d'Educació, té assignats 1.281.871.520 euros, amb un increment del 7,77%. Ambdós programes absorbeixen més de la meitat de la despesa educativa, el 16,5% del total de la Generalitat. Les diferències positives sobre 2008 responen als llocs de treball docent creats per atendre l'alumnat nouvingut o per als diferents programes educatius. Una part es destina al pagament de triennis i sexennis i a l'augment salarial derivat de l'acord del 8 de maig de 2007.

Els salaris dels funcionaris docents només s'incrementen globalment en un 3%. Dos terços d'aquest percentatge es destinen als conceptes retributius i l'altre al complement específic mensual que s'incorpora a la paga extraordinària. Amb aquests increments, la pèrdua de poder adquisitiu del professorat acumulat des de 2000 arriba fins als 11,5 punts. Un any més, queda pendent la reclamada homologació amb el professorat d'altres comunitats autònomes.

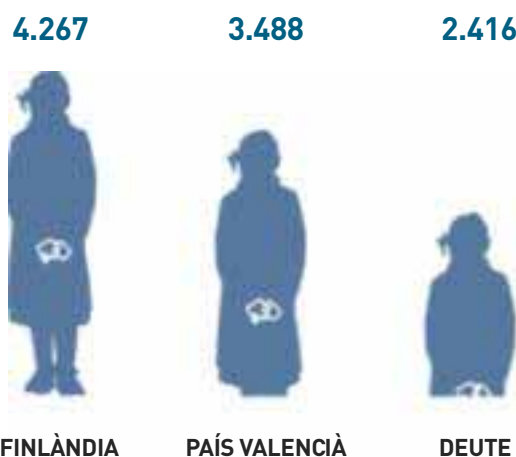
Les inversions

És el capítol més opac dels pressuposts i, per tant, el més complex d'analitzar. Els comptes de la Generalitat van deixar de reflectir les construccions i les reparacions de centres concrets i ara només especifiquen quantitats globals per àmbits territorials. Així, l'administració té les mans lliures per a fer o no fer. No es pot verifi-

Inversions en construccions de centres
Milers d'euros. Font: Conselleria d'Educació.
Elaboració pròpia.

Despeses de funcionament de centres públics
Milers d'euros. Font: Conselleria d'Educació.
Elaboració pròpia.

Inversió per alumne/a i deute. Cada alumne fins d'infantil i primària rebia, en 2005, una inversió de 4267 euros. La mateixa xifra serà de 3488 euros al País Valencià en 2009. Cada habitant del País Valencià deu 2416 euros. Font: OCDE, INE, Banc d'Espanya, Conselleria d'Educació.
Elaboració pròpia.

car el compliment de cap programació ni aplicar cap control de les construccions escolars. Malgrat que la Generalitat anuncia cada any la culminació del mapa escolar, el 75% dels centres són construccions anteriors a 1995 i el 75% de les intervencions en secundària són adequacions a les necessitats de la LOGSE de centres que ja existien.

El mapa

La Conselleria d'Educació ha mantingut una línia erràtica en la realització del seu mapa escolar. Primer va firmar convenis amb ajuntaments perquè aquests avançaren els diners per a la construcció de col·legis i instituts, els interessos dels quals encara estan pagant-se. Després va ser el conveni amb l'Institut Valencià de l'Habitatge (IVVSA)

perquè l'organisme ajudara a acabar, amb el seu pressupost, els centres previstos. A l'IVVSA també se li deuen diners. En 2000, se'ls va ocórrer crear CIEGSA, una empresa pública que havia de culminar en 2003 els centres previstos en 1996. A aquesta empresa, amb la compra d'accions, se li segueixen injectant diners públics. En vista dels fracassos dels intents anteriors, s'han creat nous programes —Creaescola, Milloraescola— que tampoc no han finalitzat els centres que hi havia encomanats. Un total de 26.407 alumnes continuen escolaritzats en 1.235 barracons. Però el president Camps segueix afirmant que som "la primera comunitat en construccions escolars".

Les despeses de funcionament

En 2009, els centres educatius veuran reduïts de nou els ingressos procedents de la Generalitat per al seu funcionament i manteniment. En 1986 es van establir uns mòduls fixos —per tipus d'unitats, en EGB, i per criteris, en ensenyaments mitjans—, de manera que els centres coneixien la quantitat que els corresponia en el capítol de funcionament. Aquests mòduls han quedat desfasats i ja no es corresponen amb la despesa real que suporten els centres. S'està produint un ús abusiu dels lliuraments de despeses extraordinàries per a tapar forats que havien de ser coberts amb les despeses ordinàries. No tots aquests diners van als centres, sinó que la Direcció General d'Ordenació i Centres destina diverses quantitats —sense donar-ne informació pública— per cobrir "altres despeses", que no es corresponen pròpiament amb el funcionament dels centres i de què es desconeix l'autèntica destinació (publicitat, premsa i escola, publicacions, contractes amb empreses de serveis...).

Final de cycle econòmic

A les acaballes del cycle econòmic expansiu més llarg de la història, la Generalitat acumula un deute —11.961 milions d'euros— que li impedeix, ara que hi ha vaques magres, fer el que fan altres governs en aquests casos: reactivar l'economia des del sector públic. Els serveis públics valencians, en especial l'educatiu, se'n ressenten per les retallades o congelacions pressupostàries. Dos anys després de la promulgació de la LOE, els pressuposts de 2009 segueixen, com l'any anterior, sense preveure cap inversió en el desenvolupament de la llei, un fet que impossibilita millorar el sistema educatiu públic.

Els concerts educatius

Sense retards, sense barracons, sense problemes, tot legal i a temps. Les empreses propietàries dels centres privats han vist incrementades les unitats concertades en les diferents modalitats. Aquestes empreses —totes amb centres que tenen integrats els dos cicles de secundària— reben ajudes per a la reconversió dels seus edificis, perceben puntualment ingressos econòmics per al seu funcionament, els seus treballadors i treballadores cobren a través del pagament delegat. Aquests centres poden desenvolupar els objectius previstos en la LOE, sense la dificultat de tindre separat

l'alumnat. El govern valencià vol convertir l'educació pública en subsidiària de la privada, però mantenint aquesta última fora del control social prescrit pels concerts. Pot sorprendre que l'administració no consigne en els pressuposts cap increment de les subvencions als empresaris de la privada. Cal no enganyar-se: les millores per a assegurar els compromisos subscrits pel govern valencià amb les empreses concertades arribaran al seu temps, per la via ja coneguda de les modificacions pressupostàries, una mesura que sol aprovar-se en els mesos estivals.

ETAPA/NIVELL	1995	2008	2009	DIFERÈNCIA 08-09	%
EI/ PRIM/EE	142.060.580	301.672.000	301.672.000	0	0%
ESO	1.740.980	224.235.000	224.235.000	0	0%
CICLES F. P. GM	19.325.690	26.005.000	27.710.040	1.705.040	6,5%
BATXILLERAT	8.183.560	20.808.000	22.091.980	1.283.980	6,2%

Algunes claus

- Al cap de 25 anys de la seua publicació, l'aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament del País Valencià continua sense ser una prioritat social. Educació és l'única conselleria amb un programa específic per a la promoció i ús del valencià, amb 7.001.760 euros, que inclouen tant les despeses de personal del mateix servei com les despeses de funcionament. La xifra no experimenta cap increment en relació amb 2008.
- L'Institut Valencià de la Qualificacions Professionals perd un 624% respecte al 2008.
- L'Institut Valencià per al Desenvolupament de l'Educació a Distància, que des de 2004 disposa d'estructura i plantilla pròpia, veu disminuïdes les despeses de funcionament en un 47,68 %, justament ara que s'amplia l'ensenyament a

distància dels cicles formatius de formació professional.

- Les despeses de funcionament per a l'Institut Superior d'Ensenyaments Artístics de la Comunitat Valenciana (ISEA) sofrirà un increment negatiu del -72%.

- La Direcció General d'Avaluació, Innovació, Qualitat Educativa i Formació Professional incrementa les despeses de funcionament en un 152,81%, uns 3.983.680 euros destinats a lloguers i treballs encomanats a empreses privades, unes quantitats que no consten en els pressuposts i que, per tant, són opaques al control públic.

El Sindicat denuncia l'actitud de les patronals sobre l'ensenyament de Ciutadania

CECE i Educación i Gestión diuen que els centres concertats "no necessiten cap moratòria"

Allioli

En resposta a les paraules del conseller d'Educació en les quals es manifestava disposat a estudiar una moratòria en l'aplicació de Ciutadania en anglès, les patronals CECE i Educación i Gestión han expressat que no consideren necessària cap moratòria, un fet que les posiciona amb els plantejaments del govern valencià.

Sobre aquesta identificació de les empreses educatives amb els actuals responsables educatius, l'STEPV ha fet públic un comunicat on expressa

la seua contrarietat: "No es pot entendre que la patronal s'opose als fonaments més elementals de la docència, per a aprendre primer cal entendre". Les declaracions dels empresaris només poden explicar-se, "perquè actuen pels seus interessos, i no els importa ni l'alumnat ni el professorat ni la qualitat de l'ensenyament".

STEPV no entén "perquè les patronals callen quan la Conselleria publica una ordre per a impartir anglès en infantil sense preveure cap do-

tació econòmica per a fer front a l'augment de plantilla i atendre el desplegament de la LOE". El Sindicat denuncia el silenci dels empresaris "davant l'agressió, la intimidació i l'amenaça als centres concertats per part del conseller, que els ha amenaçat amb suprimir-los el concert econòmic si no compleixen l'ordre".

Parlen els treballadors

D'altra banda, treballadors i treballadores de centres concertats han denunciat "les amenaces i l'instru-

mentalització de l'educació que fa la Conselleria com a arma per a fer oposició política al govern de l'estat", perquè ho consideren una "mesura antidemocràtica". A més, qüestionen la celeritat amb que s'ha dotat econòmicament Ciutadania en anglès, quan la llista de mancances per falta d'inversió econòmica és "llarga". A més de la retirada de l'ordre sobre Ciutadania, demanen "unes plantilles reals i ajustades a les necessitats dels centres concertats, mesures perquè

l'alumnat obtinga una bona competència lingüística en les dues llengües oficials i un bon nivell comunicatiu en una tercera". També reivindiquen "el disseny, l'execució i l'avaluació de l'eficàcia de programes orientats a compensar les deficiències de l'alumnat i l'obtenció del títol de graduat". Finalment, exigeixen la màxima neutralitat de l'administració per "acabar amb actuacions partidistes encaminades a boicotejar la LOE".

El professorat podrà jubilar-se amb 60 anys i reduir la jornada fins al 85%

L'aplicació del conveni es prorrogarà en 2009

Allioli

La Llei 40/2007, de 4 de desembre de 2007, de mesures en matèria de Seguretat Social (BOE 5/12/07) estableix com a norma general que per a poder jubilar-se parcialment l'any 2009 el treballador o la treballadora hauran de complir com a mínim els

requisits següents: tindre una edat de 60 anys i dos mesos, una antiguitat en l'empresa de tres anys, i 21 anys de cotització. La llei també estableix que la reducció màxima de jornada serà d'un 82%. El contracte ha de ser de jornada completa en l'empresa, com a mínim el mateix temps que l'anti-

guitat que s'exigeix per a 2009 (tres anys). La Seguretat Social preveu que puga jubilar-se parcialment, amb determinades condicions, el personal que treballa en més d'una empresa a temps parcial i que acumule un temps total equivalent a una jornada completa. La norma estableix, en una

disposició transitòria, que les mesures sobre jubilació parcial recollides en els convenis vigents seran aplicables fins a la finalització de la vigència del conveni i com a màxim fins al 31 de desembre de 2009.

L'aplicació d'aquesta última disposició afecta, entre d'altres, el conveni d'ensenyament concertat, el termini d'aplicació del qual finalitza el 31 de desembre de 2008. L'article 20 del conveni estableix que l'edat per a jubilar-se parcialment és, com a mínim, de 60 anys, i la jornada de treball es podrà reduir entre un 25% i un 85%. Encara que el conveni no estiga en vi-

gor en 2009, fins a l'aprovació d'un altre de nou, continuaran regint de manera provisional les clàusules normatives del conveni vençut, que regulen les condicions de treball. Així, en 2009, mentre no entre en vigor un nou conveni, el professorat que ho desitge podrà jubilar-se amb 60 anys i reduir la seua jornada fins a un 85%.

Pel gener de 2009 hi ha prevista la publicació en el DOCV de l'Ordre de la Conselleria d'Economia, Hisenda i Ocupació, per la qual es convocaran les ajudes de foment de l'ocupació estable. Aquesta disposició regula les ajudes a la jubilació parcial.

Amadeu Sanz

La concertada també es rebel·la contra Ciutadania

La majoria de les cooperatives d'ensenyament s'han posicionat en contra de les imposicions i amenaces de Font de Mora, com va quedar palès en la manifestació del 29 de novembre, a la qual es va sumar la Unió de Cooperatives d'Ensenyament Valencianes, representativa del sector. D'altra banda, docents i pares i mares de diversos centres concertats estan rebutjant la política de la Generalitat amb accions diverses com la recollida de signatures o el tancament en els mateixos centres. Allioli

Vicent Mauri, membre del Secretariat de la Intersindical Valenciana

Amadeu Sanz

“Si el Consell no adquireix compromisos amb la plataforma, les mobilitzacions continuaran”

Antoni Cerdà Pastor

Oriünd del Cabanyal, València (1960), Vicent Mauri, un mestre que va presidir la junta de personal docent de València des de 1994 fins a 2002, és reconegut públicament con un dels portaveus de STEPV i la Intersindical. “La nostra és una direcció col·legiada i a mi em toca posar la cara, en les negociacions, davant els mitjans o en molts actes socials. És la meua faena, però no en sóc el secretari general, nosaltres no en tenim ni en volem”. Mauri, que ha format part de l'equip de direcció de STEPV des de fa més de vint anys, parla en aquesta entrevista del procés de mobilitzacions que viu l'escola valenciana des del principi de curs.

Tant de temps en la direcció de STEPV pot fer la impressió que no es renoven les cúpules de l'organització...

És una impressió errònia. En el Sindicat s'està produint una renovació important. En el congrés de 2007, els membres de la direcció es van renovar en més del 70%, i ara mateix, els que negocien amb la conselleria són sindicalistes de l'última generació, no són precisament “històrics”. Aquesta renovació, que no és habitual en la majoria de partits i sindicats, ens permet tindre cada vegada més implantació i afiliació. Els models d'ensenyament i de societat per què apostem hem de dur-los a la pràctica, saber prendre decisions de manera col·legiada, fins i tot evitant les votacions. Sempre és millor parlar i arribar a consensos que guanyar un debat per un vot.

Des de principi de curs, el conflicte sobre l'ensenyament de Ciutadania no ha deixat d'agreujar-se. Com hem arribat fins ací?

La qüestió de fons és l'oposició del govern valencià a l'assignatura. Un bon sistema perquè l'assignatura no es desenvolupe en condicions òptimes i que l'alumnat no n'entenga res, és impartir-la en anglés. Pretenen devaluar-la perquè al final els pares i les mares s'hi oposen. Aquest govern està clarament en contra de l'educació pública i ha decidit instrumentalitzar-la en la seua estratègia partidista.

Què vols dir?

Des que va guanyar les eleccions en 1995, el PP va decidir que l'educació pública havia de ser subsidiària de la privada, i han intentat controlar-la per tots els mitjans. Per exemple, fent cessar tota una promoció d'inspectors i nomenant-ne altres d'accidentals, pròxims al seu ideari. El conjunt de normes que regulen l'elecció de la direcció dels centres n'és un altre exemple: ja no els tria la comunitat educativa sinó l'administració. La destitució de Batiste Malonda, el director de l'escola d'Almoines, a la Safor, és paradigmàtic. Un altre control l'exerceixen a través del currículums, aprovats sense comptar amb la comunitat educativa.

Els portaveus de la conselleria, en canvi, asseguren estar oberts al diàleg; diuen que mai no han deixat de negociar.

És cert que hi ha moltes convocatòries, però pocs acords. El Consell Escolar Valencià va aprovar per unanimitat un dictamen sobre el decret de drets i deures dels alumnes de què la conselleria ha fet cas omís, una actitud que és extensible a tots els temes.

Però el conseller diu que ells van guanyar les eleccions...

Que el PP revalide la majoria absoluta i que l'oposició a les Corts travesse una crisi important, els ha dut a pensar que tenen les mans lliures per a imposar la seua política. Els responsables de la conselleria diuen que no han de pactar segons quines coses, que amb el vot dels ciutadans en tenen prou. L'educació no hauria de ser utilitzada de manera partidista per ningú però, com veiem, el govern incompleix sistemàticament les lleis educatives que assignen un protagonisme a la comunitat educativa —la de consells escolars o de negociació col·lectiva, posem per cas.

Per cert, què se'n sap, de l'anunciada llei valenciana d'educació?

El conseller ha incomplert el seu propi calendari perquè va anunciar la presentació de la llei a la tardor. Quan ens la presente, és molt probable que intente evitar que la negociem. Temem que vulguen imposar-nos una llei que consolide la triple xarxa —ensenyament privat, concertat i públic— que buide de contingut els òrgans de participació i que aprofundisca en el model mercantilista, tant pel que fa al manteniment dels centres com al seu finançament, en el sentit que els centres es governen com si foren una empresa privada.

Com valoren l'allau de mobilitzacions que s'han estés per tots els centres educatius en els últims mesos?

En els 13 anys de govern del PP hi ha hagut també altres moments difícils, però ara han coincidit molts factors que han fet que el professorat, les pares i les mares diguem junts que ja n'hi ha prou. La comunitat educativa està treballant de forma molt consensuada i unitària i s'ha aconseguit conscienciar del conflicte el conjunt de la societat. Entitats molt diverses com la Unió de Cooperatives, federacions de veïns, col·lectius ecologistes i culturals, entre molts altres, s'han adherit a les mobilitzacions.

És molt difícil que les coses milloren sense substituir les persones que han portat l'ensenyament a aquesta situació

Després de l'èxit de la manifestació del 29 de novembre, és inusual que les associacions de mares i pares d'alumnes se sumen a la vaga del 17 de desembre, que sembla una cosa més pròpia dels sindicats.

Les mobilitzacions, la manifestació i la vaga les ha convocades la Plataforma per l'Ensenyament Públic. Ara mateix no recorde cap vaga convocada pels pares i les mares dels alumnes. La vaga serà el punt àlgid de les mobilitzacions del trimestre, però no és el final del procés. Si el govern valencià no canvia de política educativa, en el fons i en la forma, si no adquireix compromisos concrets amb la plataforma, les mobilitzacions continuaran durant tot el curs. La vaga del 17 de desembre és fonamental per a obligar la Conselleria a canviar de política educativa i per millorar els drets laborals del professorat més enllà de Ciutadania en anglés, perquè afecta tot el sistema, des d'infantil fins als ensenyaments postobligatoris. Totes i tots estem cridats a sumar-nos-hi.

L'anunci d'una possible moratòria és una reculada de la conselleria?

És un indicatiu que la mobilització comença a passar-los factura, però no n'hi ha prou. S'ha de deixar d'impartir Ciutadania en anglés i s'ha de negociar la introducció dels programes plurilingües, des d'infantil i primària. Però l'administració també ha de respondre a tots els punts del manifest de la plataforma, les infraestructures, la matriculació, la xarxa pública d'escoles infantils, la gestió democràtica, l'avanç en la gratuïtat, la política de beques, l'atenció a l'alumnat amb necessitats especials...

El cessament de Font de Mora serviria per a facilitar una eixida al conflicte?

És molt difícil que les coses milloren sense substituir les persones que han portat l'ensenyament a aquesta situació. Font de Mora, que no practica el diàleg ni el consens, està totalment inhabilitat per a solucionar la situació. La seua destitució i la del seu equip serien només un primer pas que ajudaria a obrir vies per a canviar la política educativa.

POLÍTIQUES D'IGUALTAT

PETJADES DE DONA

Carmen de Burgos Seguí,
'Colombine'

Allioli

Mestra, poeta, periodista, socialista, republicana i feminista. Carmen de Burgos (Rodalquilar, Almeria, 1867 - Madrid, 1932) va començar a treballar en la impremta des de molt jove, i molt jove es va casar i va ser mare. Després d'aprovar les oposicions de magisteri, es va separar d'un marit que la maltractava i començà a combinar el seu treball de mestra amb la seua passió: el periodisme. En el Diario Universal va signar per primera vegada com a Colombine, un pseudònim que ja no abandonaria. Des de la seua columna, destinada a la frivolitat, va promoure una enquesta sobre el divorci que aconseguí una repercussió espectacular. Carmen de Burgos va escriure un gran nombre d'obra literària en diaris de renom, com El Globo: escrivia sobre temes educació, higiene i cuina, era autora de contes i va traduir altres autors. A pesar dels seus oficis de periodista i mestra, no podia viure dels seus treballs. En 1909, quan esclatà la Guerra d'Àfrica, va accedir a ser corresponsal de guerra per a l'Heraldo de Madrid: "En toda guerra, sea cual fuere, padece siempre la humanidad (...) Luchemos denodadamente para lograr el fin de las luchas. ¡Guerra a la guerra". En 1930 va ingressar en el Partit Radical Socialista, però es negà a presentar-se a les eleccions com a candidata a diputada perquè les dones no tenien dret de vot.

Al final de la seua vida va veure realitzades algunes de les aspiracions per què sempre havia lluitat: la tolerància religiosa, la llibertat d'expressió, la pluralitat ideològica, la reforma agrària, la llei del divorci. "Muero contenta, porque muero republicana. ¡Viva la República!", van ser les últimes paraules que Colombine va pronunciar. La mort la va sorprendre mentre impartia una conferència sobre la cultura sexual. Tota la premsa de l'època es va fer ressò del seu testimoni.

Extret de Ma. Ángeles Sánchez Suarez, *Mujeres en Melilla*, editat per SATE-STES.

Sindicalistes aborden la llei d'igualtat en el món de l'educació

STEPV participa en les jornades 'Sindicadas: educando en igualdad'

Allioli

Representants de STEPV van participar a Madrid, el 14 i el 15 de novembre, en la II Trobada que, amb el lema *Sindicadas: educando en igualdad*, va debatre l'aplicació de la llei d'igualtat en el món de l'educació. Les jornades, que van ser organitzades per l'Instituto de la Mujer, junt amb els sindicats STES-Intersindical, FETE-UGT i FE-CCOO, pretenien analitzar les polítiques de les organitzacions sindicals, i reflexionar sobre com les dones estan transformant els models, les agendes i les pràctiques sindicals. L'intercanvi d'experiències i la voluntat de vincular les accions a desenvolupar amb la Internacional de l'Educació van ser eixos presents en les distintes sessions.

L'Instituto de la Mujer, representant per Teresa Blat, subdirectora general de programes va subllar el protagonisme de les dones en l'actual

context internacional: "Hem de fer front als problemes del món globalitzat des d'una perspectiva pròpia, allunyant-nos de maneres masculines d'actuar, sovint ancorades en la violència".

En la taula redona entorn de la llei d'igualtat en el món de l'educació, es van abordar distintes perspectives, com ara els drets laborals, la coeducació i la formació del professorat, àmbits on l'aplicació de la llei és encara deficient. És el cas de la discriminació de les funcionàries interines i en pràctiques en els permisos per maternitat, les traves als permisos per lactància, la manca de plans d'igualtat als centres o l'absència de formació en igualtat en els estudis universitaris, entre molts altres. Les sindicalistes arribades des de països de Mercosur —Xile, Argentina i Brasil— van explicar la situació que pateixen, i es van detindre en les conseqüències negatives que provoca la

mercantilització de l'educació neoliberal, que considera l'alumnat una mera 'clientela', i que descarta l'educació en afectes.

La delegació de STEPV assistent a la trobada va valorar favorablement l'experiència: "Hem après que cadascuna de nosaltres tenim una parcel·la d'acció per a lluitar contra la

discriminació com a alumnes, mestres i sindicades. El feminisme del segle XXI està a les nostres mans i a les nostres aules".

Més informació:

http://www.stes.es/mujer/081114_Programa_SINDICADAS.pdf

25 de novembre, contra la violència de gènere

Amb motiu de la commemoració, el 25 de novembre, del Dia Internacional contra la Violència de Gènere, Intersindical Valenciana va participar en els actes convocats a Alacant i València. En els actes, es va denunciar l'assassinat —"feminicidis de la violència masclista"— de 103 dones en l'últim any, a més d'altres "víctimes col·laterals, unes 1.000 ferides greus per cadascuna d'aquestes morts", segons alguns estudis recents. Ateses aquestes xifres, les actuacions preventives i l'atenció a les víctimes s'han revelat, si més no, insuficients: "Sense igualtat mai eliminarem la violència masclista. La llei integral, pendent encara de desenvolupar en alguns aspectes, ha quedat obsoleta en punts com ara l'eradicació de la publicitat vexatòria contra les dones o els protocols conjunts d'actuació", denuncia l'Àrea de la Dona de la Intersindical. En la imatge, l'acte de València. Podeu consultar la unitat didàctica 25 de novembre en <http://www.intersindical.org/dones/25novembre08.htm>

Jornades contra la prostitució, a Madrid

"La prostitució és esclavitud sexual, racisme i violència de gènere, i per a eradicar-la calen canvis legislatius i conscienciació de la societat". Aquesta és una de les principals conclusions de la II Jornada Internacional sobre la Demanda de Prostitució, que va tindre lloc el 23 de setembre a Madrid i en què van participar, entre altres, destacats professionals, periodistes i representants polítics. En la jornada va intervenir una representació de la Intersindical Valenciana.

La Intersindical participa a Còrdova en el Feminario

La implantació de les lleis d'igualtat, l'ús del llenguatge sexista, la importància de les religions, la precarietat laboral de les dones o l'afectivitat en el món femení han centrat els debats del XIX Feminario 2008, organitzat per la Plataforma Andaluza de Apoyo Europeo de Mujeres i realitzat a la ciutat de Còrdova entre els dies 14 i 15 de novembre. El Feminario, al qual va assistir una delegació de la Intersindical Valenciana, va comptar, entre altres, amb la participació de Marcela Lagarde, Amelia Varcárcel o Eulalia Lledó.

La Llei d'Educació de Catalunya, un atac contra l'ensenyament públic

Un representant d'USTEC-STES visitarà la Intersindical

Allioli

El sindicat USTEC-STES, majoritari en el sector educatiu a Catalunya, ha estat el principal impulsor de la contestació a la Llei d'Educació de Catalunya (LEC). El sindicat ha convocat diverses mobilitzacions i dues jornades de vaga, la més recent el 13 de novembre, amb un seguiment del 50% del professorat. A la jornada es van oposar les direccions de CCOO, UGT, FAPAC i de la Federació de MRP, favorables a la LEC.

USTEC-STES adverteix que les mesures contingudes en la llei "tendeixen a mercantilitzar l'educació, prioritzen unes condicions que agreugen la desigualtat entre els centres i l'alumnat, i suposen un atac a l'ensenyament públic, l'únic que pot garantir la igualtat d'oportunitats i el dret a una educació pública, laica i de qualitat per a tothom, sigui quin sigui el seu nivell social, econòmic i cultural". L'anàlisi d'aquest sindicat, confederat amb l'STEPV, assegura que la LEC "obre vies per avançar en el camí de la privatització de sectors de l'ensenyament públic com el tram

educatiu de 0-3 anys, la formació professional, el batxillerat nocturn, la formació de persones adultes, centres educatius en zones desfavorides i d'altres, com els serveis educatius o les activitats extraescolars". A més, prossegueix USTEC-STES, "fa possible la consolidació i, fins i tot l'increment, del transvasament de diners públics cap a les patronals de l'ensenyament privat concertat, majoritàriament religioses, ja que manté les condicions que permeten a les esmentades patronals continuar seleccionant l'alumnat pel seu nivell econòmic i per l'origen cultural i social en els processos de matriculació. Prioritza l'oferta educativa del sector privat i confereix a l'ensenyament públic un caràcter subsidiari, alhora que reforça la ideologia dels esmentats centres privats".

"En definitiva, subratlla el sindicat, consolida el poder de les patronals, agreuja la posterior divisió social del treball en funció del tipus d'escola i afavoreix l'enfortiment de l'ensenyament confessional". "L'aposta per la municipalització de l'ensenyament

públic, a través de consorcis o fórmules equivalents, i la creació de centres municipals, suposarà una dispersió i un desmembrament de l'ensenyament públic, que el poden condemnar a un lent procés de privatització, així com també a la desestructuració organitzativa i en l'aplicació de les polítiques educatives, curriculars i lingüístiques". La LEC "planteja un model de gestió en els centres públics de tipus gerencial, jerarquitzat i autoritari, totalment oposat a la gestió democràtica, que reduirà el paper de les estructures de participació i govern del professorat i de les famílies".

El pròxim dilluns, 15 de desembre, Ricardo Rodilla, membre del secretariat nacional d'USTEC-STES, explicarà en detall, a la seu de la Intersindical Valenciana de la ciutat de València, els punts que planteja el sindicat català sobre la Llei d'Educació de Catalunya.

Ricardo Rodilla, en una manifestació contra la LEC / Arxiu

MESA PER
L'ENSENYAMENT
EN
VALENCIÀ

Un decàleg per a millorar la llei d'ús

Mesa per l'ensenyament en valencià

Un quart de segle podria haver donat més fruits i més madurs. La Mesa per Ensenyament en Valencià, fidel al seu esperit de vigilar les actuacions dels poders constituïts, s'ha proposat una acurada anàlisi de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV, 1983), a fi de mostrar les seues deficiències, tant de compromís i propòsits com d'aplicació. Presentem, a la societat valenciana i als seus representants, deu propostes per a millorar el que la LUEV ha fet i, sobretot, per a contribuir a completar allò que encara no ha aconseguit.

1. Llengua pròpia, llengua d'ús normal.

L'Estatut i la LUEV declaren el valencià la llengua pròpia. Això ha de comportar conseqüències jurídiques i d'ús que s'han d'establir legalment de manera inequívoca.

2. Tot el personal de les administracions, competent en les dues llengües oficials.

3. Deure de coneixement passiu de la llengua pròpia, garantia de la possibilitat d'usar-la. La LUEV ha de preveure un coneixement passiu universal de la llengua pròpia, única garantia que assegura als ciutadans el dret efectiu d'usar-la en totes les situacions amb una mínima normalitat.

4. Valencià, vehicle normal de l'ensenyament: el sistema que assegura l'aprenentatge de les dues llengües oficials. Com a llengua pròpia, el valencià ha de ser la llengua d'ús normal en l'ensenyament. L'ensenyament en valencià ha de ser un requisit per a concedir el règim de concertació. A la zona de predomini lingüístic castellà, vists els excel·lents resultats de centres de la Canal de Navarres, la Foia de

Bunyol i altres comarques amb programes bilingües, cal generalitzar-hi la incorporació del valencià.

5. Els mitjans de comunicació públics o de concessió de la Generalitat, en valencià. Lliure recepció de totes les emissions de l'àrea lingüística. Ha de quedar fixat legalment que en els mitjans de comunicació públics de la zona de predomini lingüístic valencià la llengua vehicular ha de ser el valencià. Cal regular

també la presència mínima obligatòria del valencià en els mitjans de comunicació de concessió de la Generalitat Valenciana, que hauria de ser almenys d'un terç. Ha de quedar garantida per llei la lliure recepció i la reciprocitat de les emissions de les ràdios i televisions de tota l'àrea lingüística.

6. Disponibilitat lingüística en tots els àmbits no oficials, ara sense regulació: econòmic, laboral, serveis, consum i oci.

7. Llengua d'integració dels nouvinguts. El valencià no pot esdevenir una barrera a la integració dels nouvinguts ni aquests poden ser un entrebanc a la normalitat lingüística ni un motiu de desús del valencià.

8. Generalització de la toponímia i l'onomàstica personal en valencià. Tots els topònims de la zona de predomini lingüístic valencià han d'adoptar la seua forma històrica i tradicional en valencià com a forma única.

9. Equivalència recollida per llei de les denominacions valencià i català. La llei ha de recollir, juntament amb el nom usat en l'Estatut, valencià, el de català, normal com a denominació acadèmica, internacional i general a la nostra àrea lingüística.

10. Cooperació amb la resta de l'àrea lingüística. En un món globalitzat, aïllar-nos de la resta de la comunitat lingüística equival a fragmentar-nos, a debilitar-nos i a fer inviàbles o indisponibles serveis o productes en la nostra llengua.

La Mesa per l'Ensenyament en Valencià està integrada per: Escola Valenciana, STEPV, CCOO-PV, Acció cultural del PV, FAPA-València, Departament de Didàctica de la Llengua i la Literatura, UV.

Més informació:
http://www.intersindical.org/stepv/polival/Informe_LleiUs171108.pdf

En els mitjans de comunicació públics de la zona de predomini lingüístic valencià la llengua vehicular ha de ser el valencià

La democràcia ha de tornar al sistema educatiu

Aportacions al debat sobre la Llei Valenciana d'Educació (2)

Albert Sansano

Els darrers mesos, els governants del Partit Popular han aprofitat els buits de la Llei d'Educació (LOE) per a impregnar el sistema educatiu valencià del model de gestió empresarial. En aquest procés, destaca la retallada progressiva de la vida democràtica dels centres, mitjançant el buidament de les competències dels òrgans col·legiats i la configuració d'un model d'equip directiu "professionalitzat" —en termes del mateix PP— o el que es el mateix, una direcció disciplinada i submissa davant les directrius de la jerarquia política de l'administració educativa.

En aquest procés, la inspecció hi és una peça fonamental. La designació digital o manipulada de la gran majoria dels inspectors i inspectores incorporats a Educació des que la gestiona el PP és bona mostra de les intencions d'instrumentalitzar la inspecció per part de l'actual govern valencià. Les actuacions recents —destitució de Batiste Malonda, director de l'escola d'Almoines, visites intimidatòries als centres insumissos a l'ordre d'Educació per a la ciutadania...— ens confirma la seua pràctica.

Un primer pas per a avançar cap a un model de supervisió educativa de qualitat, professional i al servei d'una escola democràtica, exigeix la revocació de tots els nomenaments digitals i la convocatòria de

concursos transparents per a l'accés a l'inspecció educativa, en els quals no computen els serveis prestats en llocs de treball obtinguts al marge de processos democràtics. Per una altra banda, els consells escolars han de recuperar la seua funció com a màxims òrgans de govern i participació dels centres educatius: cal restablir-los totes les competències.

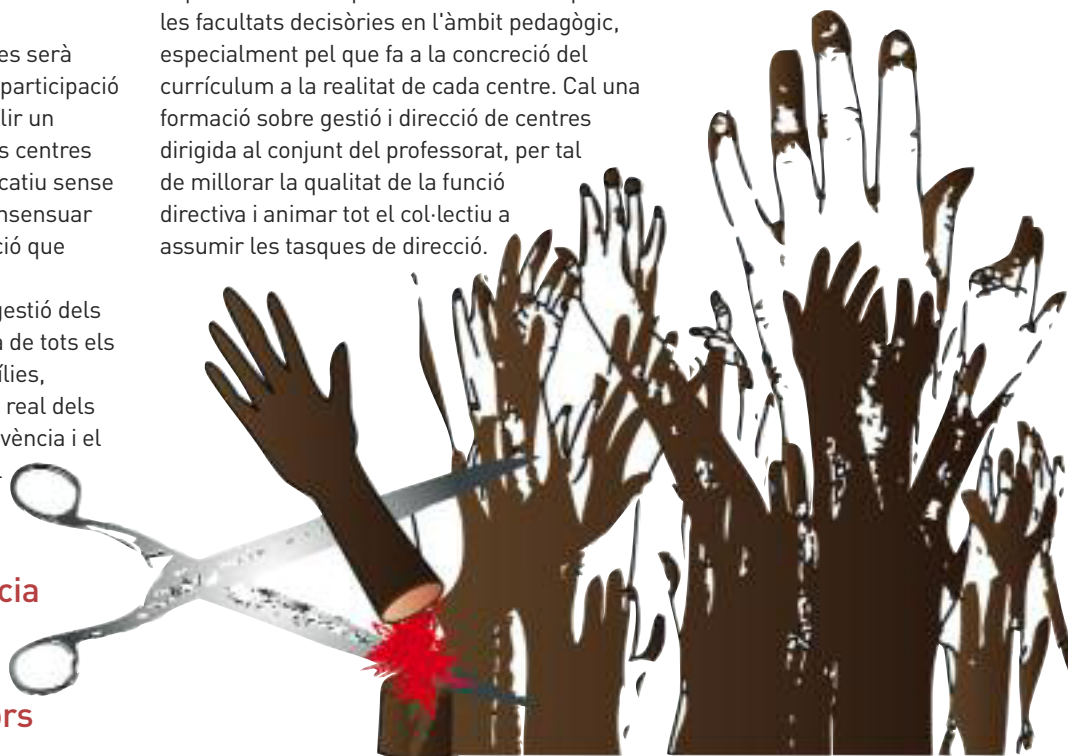
Sense recuperar aquests aspectes serà impossible aconseguir una efectiva participació de l'alumnat i de les famílies o assolir un model d'escola arrelada al medi. Els centres no poden elaborar cap projecte educatiu sense que la comunitat educativa pugui consensuar les prioritats i el model d'organització que vulguen establir.

Cal retornar la democràcia a la gestió dels centres, amb la participació efectiva de tots els sectors educatius, professorat, famílies, estudiants. Cal afavorir l'autonomia real dels centres educatius i millorar la convivència i el treball en equip del professorat. Cal

Cal retornar la democràcia a la gestió dels centres, amb la participació efectiva de tots els sectors educatius

que el consell escolar i el claustre siguen els autèntics òrgans de govern dels centres. Cal que siga el consell escolar el que trie de manera democràtica i directa l'equip directiu del centre, prèvia presentació d'un projecte. Cal que tots els càrrecs siguen escollits democràticament, incloent-hi els caps de departament. Cal que els claustres recuperen les facultats decisòries en l'àmbit pedagògic, especialment pel que fa a la concreció del currículum a la realitat de cada centre. Cal una formació sobre gestió i direcció de centres dirigida al conjunt del professorat, per tal de millorar la qualitat de la funció directiva i animar tot el col·lectiu a assumir les tasques de direcció.

Aquesta orientació s'oposa frontalment als actuals plans de formació, concebuts per a perpetuar els equips directius dels centres i promoure un model directiu al servei del poder polític en compte d'estar-ho respecte a la seua comunitat educativa.

Amadeu Sanz

L'Amazònia acollirà els fòrums per a un altre món i una altra educació

Cita al Brasil del Fòrum Social Mundial i el Fòrum Mundial d'Educació

Reunió del FME de 2008, a Santa Maria, Brasil /Albert Sansano

Leslie Toledo

El pròxim Fòrum Social Mundial (FSM) se celebrarà a Belém do Pará, el Brasil, entre el 28 de gener i l'1 de febrer de 2009. La capital panamazònica va ser triada com a seu de la trobada en reconeixement al paper estratègic que la regió posseeix per a tota la humanitat, ja que és una de les últimes àrees del planeta relativament preservada, en un espai geogràfic de valor immensurable per la seua biodiversitat. L'Amazònia aplega un conjunt ampli i divers de moviments socials, sindicals i organitzacions cíviques, articulades en xarxes i fòrums, que lluiten per una Amazònia sustentable, solidària i democràtica.

L'FSM ha resituat l'esperança en l'horitzó històric amb la intenció de mostrar que la construcció d'un altre món és possible.

Dos aspectes destaquen en la carta de principis del fòrum. El primer que, amb només 14 punts, és el document orientador d'un procés que va començar fa només huit anys i que ja ha assolit una dimensió mundial. L'altre, que el lloc web és el seu punt de referència, una paradoxa que explica Eduardo Galeano: "Internet va ser articulada pel Pentàgon per organitzar les seues operacions de mort mundial". Les veus que abans repicaven en el silenci, han trobat en la xarxa un territori on poden fer-se sentir.

En 2009 l'FSM obrirà una nova manera de

participació a les organitzacions i moviments socials, a través d'un espai virtual construït per albergar les iniciatives que ara es descentralitzen i s'escampen arreu del món. No resulta senzill respectar la diversitat o el ritme de les diferents organitzacions i moviments socials i alhora assumir les decisions que s'adopten per consens. Però potser és aquest un dels majors assoliments de l'FSM: mantindre's i renovar-se de manera contínua durant huit anys.

Dret universal a l'educació

El Fòrum Mundial d'Educació (FME) és un moviment planetari pel dret universal a l'educació. "L'educació no és una mercaderia", és una de les principals banderes de la seua lluita: pugnar perquè la societat tinga com a paràmetre l'ésser humà. Aquesta tasca requereix accions que van més enllà dels espais de les escoles, l'acadèmia, les oficines o la pedagogia. L'altra gran proposició del fòrum és que l'educació ha de ser sempre contínua, permanent i ha de viabilitzar pràctiques educatives que impulsen els canvis necessaris per a la construcció d'una societat on dones i homes no siguen dominats.

Des de 2001 —any de les primeres edicions de l'FSM i de l'FME— fins a 2005, quan representants d'organitzacions i moviments socials, sobretot de Llatinoamèrica, reunides sota una carpa en les ribes del riu Guaíba de Porto Alegre, Brasil, els participants van decidir que els dos fòrums caminarien junts, perquè per a un altre món possible era necessària una altra educació.

Més informació:

FSM: <http://www.fsm2009amazonia.org.br/>
FME: <http://fme08.wordpress.com>

Dues Ofèlies

Eugènia Aloy i Chelo Martínez exposen a Dimarts de la Intersindical

Begonya Mezquita

Eugènia Aloy i Chelo Martínez són dues dones que pinten. Les vaig conèixer fa tres anys i he anat seguint la seua obra, veient com creixien en elles mateixes i en el món sencer, el dins i el defora de la realitat més tangible.

Aposten per l'art figuratiu, treballen fins el vertigen, com feia Henri Rousseau, lliures en el sentit més ampli del mot, sense cap mena d'influència si bé hi podríem trobar esquitxos de Frida Kahlo, Paula Rego o Tamara de Lempicka. La proposta d'aquestes artistes, però, naix com un brot lliure directament sorgit d'alguna font primigènia, alguna civilització primitiva.

A mesura que ha anat passant el temps, han descobert que juntes fan molt bona parella i han decidit que conèixer-se no ha estat cap casualitat. Per això fa mesos que encetaren un projecte comú. Ara fan del seu treball una obra conjunta. Una mà més una altra mà. L'una ordena el caos, l'altra conquista l'aigua, la terra i l'aire.

Del seu treball insistent, disciplinat i ardu -en puc donar fe-, ha nascut un llenguatge particular: la nuesa del cos com un element més del paisatge, l'element femení que ompli els llenços de cap a cap, la mirada de la

Eugènia Aloy i Xelo Martínez / Amadeu Sanz

dona que reinterpreta un cos, un arbre. Veieu la dona sola que obri les mans i projecta cap endavant la seua femineïtat, que es busca per jardins poblats de plantes, convertit en locus amoenus (les flors, el riu d'Ofèlia) i que situa la força del seu sexe al bell mig de l'univers. I la dona amb un home que, d'esquena a l'ull espectador, es lliura a l'abraçada total entre verds que no paren de créixer i esdevé vida, mare, filla, muntanya, llac, quietud, mort i més vida. Així com la filla literària de Shakespeare,

aquestes dues dones soles s'obrin pas entre natura i univers, es lliuren a l'expressió artística amb tot el que tenen de propi, senceres i conscients com ningú que l'error és a tocar de mà, que l'atzar les ha de menar al seu destí. Han decidit que les sensacions i els sentiments tenen molta raó i, sobretot, molt de color. En aquests fonaments crec que es basteix el seu món personal.

Cadascuna diu, inscriu uns senyals en la terra que trepitja i, juntes, no sumen dues. La vida ja ho té, això: un

bon dia descobreixes algú amb qui decideixes fer camí, si el bon temps ho permet. Entre Xelo i Eugènia germina el sentit.

L'exposició es podrà visitar a la seu de la Intersindical, al carrer Juan de Mena de València, a partir del dimarts 2 de desembre, dia en què es farà la inauguració, a les 19.30h., fins el 13 de febrer de 2009. L'horari és de dilluns a divendres de 9.30 a 14 h., i de 16.30 a 19.30h.

ALLEGRO MA NON TROPPO

Bolonya, professorat i canvi social

José Antonio Antón Valero

Les mobilitzacions estudiantils sobre els canvis introduïts pel procés de Bolonya, m'han fet reflexionar sobre l'accés dels futurs graduats a la funció docent, bé siga a través d'un màster o d'una altra fórmula. Però, com és la vida quotidiana d'un centre educatiu?

En les nostres escoles i instituts hi ha barracons, goteres, talls de llum, ratolins, formacions i estils de treball distints entre els docents —no sempre fàcils de coordinar—, pocs recursos econòmics i materials. Disposem d'una escassa formació permanent centrada en el treball i en la pràctica; poca comunicació amb l'entorn sociocultural i amb les famílies; falta de gestió democràtica i participació en els espais col·lectius i de coordinació; un currículum no representatiu des del punt de vista de la diversitat cultural i lingüística —en una escola pública que absorbeix el 82,8% de l'alumnat estranger—; una escassa atenció a les creixents mancances i necessitats socials, fruit de les desigualtats i injustícies —quan la nostra tasca és fonamentalment social—; una pervivència de l'autoritarisme i dels procediments burocràtics.

Sí, necessitem professorat que des de la seua formació inicial, també la permanent, adquirisca coneixements de psicologia de l'aprenentatge, models didàctics, metodologies actives. Ens cal professorat que sàpia atendre la cultura quotidiana, la comunitària i l'entorn sociofamiliar, que base la professió en la pràctica i en la seua reflexió teòrica. Necessitem mediadors crítics del currículum, cooperatius i intel·lectuals compromesos.

No obstant això, un sociòleg de l'educació, José Saturnino Martínez, assegura que la principal explicació del bon rendiment del 68% de l'alumnat és de caràcter socioeconòmic i només el 6% és degut a les característiques didàctiques i organitzatives dels mateixos centres. Si tinguérem en compte aquestes dades no hauríem de discutir només de tecnologia educativa ni de percentatges i crèdits, perquè només estariem discutint d'aquest 6%.

No sé si tot això ho solucionaran els màsters i els postgraus per al professorat, però em sembla que les nostres necessitats tenen més a veure amb el convenciment i la voluntat de concebre l'escola com un agent decisiu de la transformació social.

Un simposi internacional sobre plurilingüisme commemora els 25 anys de la llei d'ús

L'AVL convida destacats especialistes a debatre sobre el futur del valencià

Allioli

Una delegació de la Intersindical Valenciana va participar en el Simposi Internacional *Situació i perspectives del plurilingüisme a Europa* que, del 6 al 8 de novembre i organitzat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), es va celebrar a la capital del país. El Sindicat va alertar, coincidint amb algunes ponències, la situació que pateix el valencià, tant en l'àmbit educatiu com en la societat, i va exigir "una política clara per evitar situacions de discriminació

per l'ús de la llengua pròpia, que encara es donen". Les jornades, a les quals van assistir vora de 400 persones, van fer un balanç dels 25 anys d'aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV), i van plantejar propostes d'intervenció per al futur. En els actes, va destacar l'absència tant del president de la Generalitat com del conseller d'Educació.

El marc del simposi va servir per a presentar la segona part del Llibre blanc sobre el valencià, a càrrec de l'A-

cadèmia Valenciana de la Llengua, en el qual un grup d'especialistes analitzà, des de diferents vessants, la presència de l'idioma en la societat. Les reflexions reunides en el volum recomanen als poders públics continuar i aprofundir en la tasca iniciada per la llei, ara fa un quart de segle. L'acadèmic i coordinador del volum, Honorat Ros, va manifestar que, "tot i que en aquest temps de vigència de la llei s'ha produït un considerable progrés, cal avançar i aprofundir en alguns as-

pectes. És necessari reiterar el compromís de la societat i fer realitat un nou pacte cívic pel valencià, una labor en què tots estem compromesos".

En la trobada hi va haver ponències d'especialistes com Manuel Alcaraz, Albert Branchadell, Rafael Castelló, Alfons Esteve, Diego Gómez, François Grin, Anxo Lorenzo, Joan Melià, Toni Mollà, Brauli Montoya, Rafael-Lluís Ninyoles, Pikko Nuolijärvi, Vicent Pitarich, Eva Pons, Vicent Tortosa, Lulen Urbiola i Xavier Vila, entre altres.

Exigeixen a la Generalitat que es comprometa contra el canvi climàtic

Acció pel Clima alerta de la vulnerabilitat ambiental

Allioli

La reducció de gasos d'efecte hivernacle o la necessitat de canvi de model territorial són algunes de les propostes de les II Jornades sobre Territori Valencià i Canvi Climàtic, organitzades per Acció pel Clima del 27 al 31 d'octubre a la ciutat de

València. El canvi climàtic, el problema mediambiental més important del segle XXI, s'emmarca dins d'un context global de greus desequilibris econòmics, esgotaments de recursos o la pèrdua de biodiversitat biològica i cultural, entre altres repercussions. La causa de tot això és l'acció

humana referida a l'activitat econòmica, la manera de produir i consumir.

Com les jornades van posar de manifest, el País Valencià, tot i existir una "estratègia valenciana davant el canvi climàtic" de la mateixa Generalitat, "es troba davant una si-

tuació de vulnerabilitat mediambiental". Les jornades han exigut a l'administració l'inici d'un procés de participació pública en la lluita contra el canvi climàtic, "perquè la problemàtica mediambiental exigeix la implicació responsable de tota la societat".

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

"Tinc un somni..."

Begoña Siles Ojeda

Martin Luther King proclama en 1963: "Tinc un somni: un dia, aquesta nació s'alçarà i viurà l'autèntic significat del seu credo. Afirme que aquestes veritats són evidents per si mateixes, tots els homes van ser creats iguals". Una igualtat, el màxim reflex de la qual seria que un home negre fóra president dels Estats Units. Ja el tenim: Barack Obama.

Metafòricament, el cinema i el món oníric sempre han estat units. El cinema, des que va nàixer, ha estat definit com una fàbrica de somnis. Una fàbrica, on els somnis bons i els dolents configuren les històries. I, el que és més fascinant, aquestes històries, com els somnis, representen els nostres desitjos. Uns desitjos representats en l'espai oníric, en una mena de premonició, abans de formar part de la realitat diürna.

El cinema ja havia representat un president negre en la Casa Blanca abans que la realitat ho confirmara el 5 de novembre passat. Sis pel·lícules i una sèrie de televisió havien creat històries on un president negre ocupava la presidència dels EUA: *Rufus Jones for president* (1933), interpretat per Sammy Davis jr.; *The man* (1972), amb James Earl Jones; *Sa distingida senyoria* (1992), amb Eddie Murphy; *El cinquè element* (1997), amb Tom Lister jr.; *Deep Impact* (1998), amb el fabulós Morgan Freeman; i, finalment, *D'incompetent a president* (2003), amb Chris Rock. També hi ha la sèrie de televisió *24 hores*, amb David Palmer.

Totes aquestes ficcions representen el meravellós somni proclamat per Luther King, també el seu malson. Tots els presidents negres d'aquestes històries s'enfronten amb terribles guerres terrestres o intergal·làctiques, catàstrofes naturals, atemptats, corrupcions, crisis econòmiques i polítiques, etc.

El somni de Martin Luther King representat en la ficció ha pres forma real fa uns dies en el president Obama. Ell, com els seus col·legues de la ficció, també s'haurà d'enfrontar amb terribles guerres —Iraq i Afganistan—, corrupcions, crisis econòmiques i polítiques. Molts ciutadans esperem que dignifique amb fets els desitjos expressats en el seu primer discurs de victòria: "La democràcia, la llibertat, l'oportunitat i l'esperança ferma".

EL RACONET DE PAU

Xela

REDUCCIÓ DE L'ACTIVITAT
PRODUCTIVA, ATUR, TANCAMENT
D'EMPRESES.
TANTA CRISI, TANTA CRISI... I A LA
MEUA CLASSE NI FENT HORES ENS
HO TRAEM DELS DITS!

ENXARXATS

Joan Cortés

Vilaweb, una televisió diferent

<http://www.vilaweb.tv/>

La informació constitueix bona part del grau de consciència social dels col·lectius humans i dels ciutadans. És un element manipulable i manipulador, en el qual tant el matís com la quantitat són importants per a configurar una visió de la vida.

Observatorio de la violencia de género

<http://www.observatorioviolencia.org/>

La violència contra les dones continua representant un flagell social en un país considerat, al segle XXI, civilitzat. És una qüestió que ha sofert una evolució també conceptual de part de qui la denunciava i de qui la justificava.

La pesada llosa de l'atur

<http://www.xtec.cat/~nsarsane/m/atur/atur.html>

És una interessant estructura d'idees per a debatre l'atur a l'aula, un tema que pot ser viscut amb incertitud i una gran implicació emocional per una part de l'alumnat que viu amb desconcert la situació laboral dels pares.

Amnistia internacional

<http://www.es.amnesty.org/>

Un món que fonamenta la concentració de poder polític i econòmic en l'ús dels conflictes bèl·lics és un món on la diplomàcia fa creació poètica de les bones intencions. Per això algunes zones en guerra continuen sent un exotisme turístic.

NATURA VALENCIANA

Etimologia dels bolets comestibles (I)

Joan V. Pérez Albero

El nom científic dels bolets, així com de la resta dels éssers vius està format per dues paraules escrites en llatí; la primera, escrita amb majúscules, fa referència a l'espècie i, la segona, en minúscules, al gènere. A vegades s'hi afegeix el nom de l'autor que descrigué de forma vàlida i per primera vegada l'espècie o les seues inicials, si és molt conegut. Així tindrem: *Lactarius deliciosus* Fr. Aquest Fr. és Elias Magnus Fries (1794-1878), botànic i micòleg suec que va donar nom a moltes espècies de bolets.

Les dues paraules que conformen el nom solen fer referència a algunes de les propietats que presenta. Així, *Lactarius deliciosus*, nom científic del rovelló, ens està proporcionant la informació "que té llet" (*lactis*) i bon sabor (*deliciosus*). Si parlem del *Lactarius sanguifluus* o esclata-sang, ens referim al fet que quan es talla després un poc de líquid de color vinós (*fluus*), que podria semblar sang.

El nom de l'*Amanita caesarea*, el bolet potser més preuat després de les tòfones —ou de reig— prové de *Amanita*, nom grec del mont situat entre Cilícia i Síria, on eren molt abundants, i del llatí *caesareus*, que significa dels cèsars, en al·lusió al fet que era el bolet preferit dels emperadors romans.

El cep és un altre bolet molt preuat. El seu nom, *Boletus edulis*, també prové del llatí *boletus*, que genèricament significa bolet, i *edulis*, comestible, expressions que a la vegada provenen del grec amb el significat de "torró de terra" —per la consistència de la seua carn— d'excel·lent comestibilitat.

Si parlem dels bolets de xop, *Agrocybe aegerita* ens estem referint a tres vocables grecs: *agro* (camp), *cybe* (cap, per la seua forma de cap d'agulla), i *aegerita* (xop). És a dir: cabets de camp o de prat que viuen sobre els troncs dels xops.

Les múrgoles (cast.: *colmenillas*) pertanyen al gènere *Morchella*, nom que prové de l'alemany *morchel* (esponja), per la seua carn esponjosa.

D'aquesta forma, naturalistes, botànics i micòlegs han anat posant nom a plantes, fongs i altres éssers vius, que assenyalen llurs caràcters més destacats.

EL LLIBRE DEL MES

La segona oportunitat

Daniel Pennac, *Mal d'escola*, Empúries, Barcelona 2008. 263 pàgines

R.L.

El jove Daniel Pennac (Casablanca, 1941) va patir molt en la seua adolescència. El que després ha esdevingut un reconegut professor d'institut i novel·lista de prestigi (Com una novel·la, 1993) aprofita el seu últim llibre per retre un homenatge als mestres que el van salvar del seu fracàs acadèmic. Qui no ha viscut per algun moment de distracció o d'inadaptació en el seu pas per la institució escolar? Sentir-se exclòs és més fàcil del que sembla, ens diu Pennac, i l'exclusió pot ser una temptació poderosa. I és en aquestes circumstàncies quan la tasca del docent és més decisiva. A Pennac l'apassiona l'ensenyament i, per això, anima a qui el llig a aprofitar qualsevol segona oportunitat que se li presente. "El mestre" —ens diu— "ha d'ajudar els joves a descobrir la seua pròpia oportunitat".

El "mal d'escola", que l'autor coneix perquè el va patir en carn pròpia, és el seu pretext per a enllestir un preciós al·legat, un magnífic exercici de la millor literatura a favor de l'educació.

ESCRIT AHIR

El 'Suplemento de Valencia' del diari 'Levante'

Ferran Pastor Belda

No tot eren catacumbes en el món del valencianisme de postguerra. Convé que recordem també iniciatives que a més de resistir molts anys arribaren a tots els racons del país. El *Suplemento de Valencia*, de periodicitat setmanal, va donar unes pinzellades de normalitat a nombroses manifestacions culturals. Això incloïa també un ús discret però constant de la llengua catalana. Aquesta iniciativa, que començà el 1954, arribà fins al començament dels anys setanta i esdevingué un indicador dels petits avanços d'aquest món.

Per una d'aquestes ironies tan valencianes, el *suplemento* el publicava justament Levante, que es presentava com a *Órgano de la Falange Española Tradicionalista y de las JONS*. Fullejant alguns dels suplementos de 1962, hi trobe col·laboradors tan diversos com Sanchis Guarner, Calatayud Bayà, Càrcel Ortí, Almela i Vives, León Roca, Joan Fuster, Carmelina Sánchez Cutillas, Alcayde Vilar o Diego Sevilla. Els temes eren diversos i tractaven des d'aspectes del folklore fins a agres polèmiques —com la de Fuster amb Diego Sevilla— passant per cròniques i articles de tema literari, històric o geogràfic. En tot cas era un mèrit que en aquell imperi de la censura dels anys cinquanta hom pogués fer un reportatge sobre *La Región Valenciana* y sus comarcas en el primer número. O que, en 1963, Sanchis Guarner omplira tota una portada amb un reportatge en català sobre "La significació de la diversitat comarcal del vestit popular".

Probablement ni el *Suplemento* ni la participació d'alguns col·laboradors s'explicarien sense un personatge tan obscur i discret com eficaç: Francesc Soriano i Bueso, gerent del diari durant la postguerra i antic valencianista en la preguerra. Soriano, en l'òrbita de la democràcia cristiana, estava molt ben relacionat amb els intel·lectuals catòlics catalanistes i la Unió Democràtica de Catalunya. Algú hauria d'abordar la seua biografia perquè al remat és gràcies en gran part a ell que aquella *Prensa del Movimiento* fóra també un poc nostra.

Curiosament aquells anys el diari de la competència, *Las Provincias*, dirigit per Martí Domínguez, també va potenciar algunes manifestacions culturals valencianes, com ara la informació i ressenya de tot el que s'editava en valencià.

ESCRIT AVUI

Cuinem. Tallers de cuina a l'escola (6-12)

M. Assumpció Roset (coord.)
Graó, Barcelona 2008. 185 pàg.

Acurada edició, amb reproduccions a tot color, que pretén introduir els infants de l'educació primària en el món de la cuina, per a practicar una educació alimentària sana i equilibrada. Amb receptes tradicionals i estratègies de complicitat amb la família.

La revolución de los derechos del niño

Antonio Reis Monteiro
Popular, Madrid 2008. 307 pàg.

Per a abordar la naturalesa revolucionària dels "drets de l'infant" Reis busseja en la història de la infància. El llibre d'aquest membre del Consell Internacional del Fòrum Mundial d'Educació aborda el sentit jurídic i utòpic de la Revolució dels Drets de l'Infant.

Com ser docent i no deixar-hi la pell. Tècniques de concentració i ...

Eugènia de Pagès, Alba Reñé
Graó, Barcelona 2008. 191 pàg.

Substituir l'estrès —tan estès a les aules— pel benestar: les autores ens alerten dels motius del malestar docent i proposen formar el professorat en tècniques com la respiració conscient, la relaxació, la visualització i la consciència corporal.

La lengua escrita y los proyectos de trabajo. Propuestas para el aula

Carmen Rodríguez Gonzalo (ed.)
Perifèric-U, València, 2008. 207 pàg.

Amb l'objectiu de millorar les competències en comunicació escrita, un grup de docents de secundària presenten propostes per a fer que els joves escriguen i lligin textos diversos: columnes d'opinió, ressenyes literàries, autobiografies, memòries, blocs...

Nuevos maestros para América Latina

R. Cuenca, N. Nucinkis, V. Zavala
Morata, Madrid 2007. 295 pàg.

L'aposta per formar una ciutadania multicultural més crítica i democràtica guia aquest recull de treballs, que presenten el balanç i les perspectives de la formació docent desplegada en un grup de països llatinoamericans que tenen en marxa reformes educatives.

Planes de acogida e integración escolar-social de alumnos de minorías

M. del Carmen Vega Moreno
Calamar, Madrid 2007. 207 pàg.

Investigació realitzada a la Comunitat de Madrid on s'aborda la incorporació de l'alumnat immigrant al centre educatiu en qualsevol moment del curs escolar, una circumstància que sovint crea en l'infant una inseguretat que requereix d'un programa d'acollida.

Quina política lingüística?

Toni Mollà
Bromera, Alzira 2007. 197 pàg.

Articles en què l'autor ens mostra els seus interessos intel·lectuals, entre la sociologia de la llengua i la societat de la informació. S'hi analitzen els processos de substitució lingüística i de normalització, per tal de promoure el debat i trobar eixides.

Educación intercultural. Miradas multidisciplinares

José A. Téllez (coord.)
La Catarata, Madrid 2008. 187 pàg.

La interculturalitat dels processos migratoris ens acosta a l'escola democràtica que requereix la unió entre les dimensions emocionals i cognitives. Els huit treballs recopilats ofereixen una perspectiva àmplia i diversa sobre els reptes de la societat multicultural.

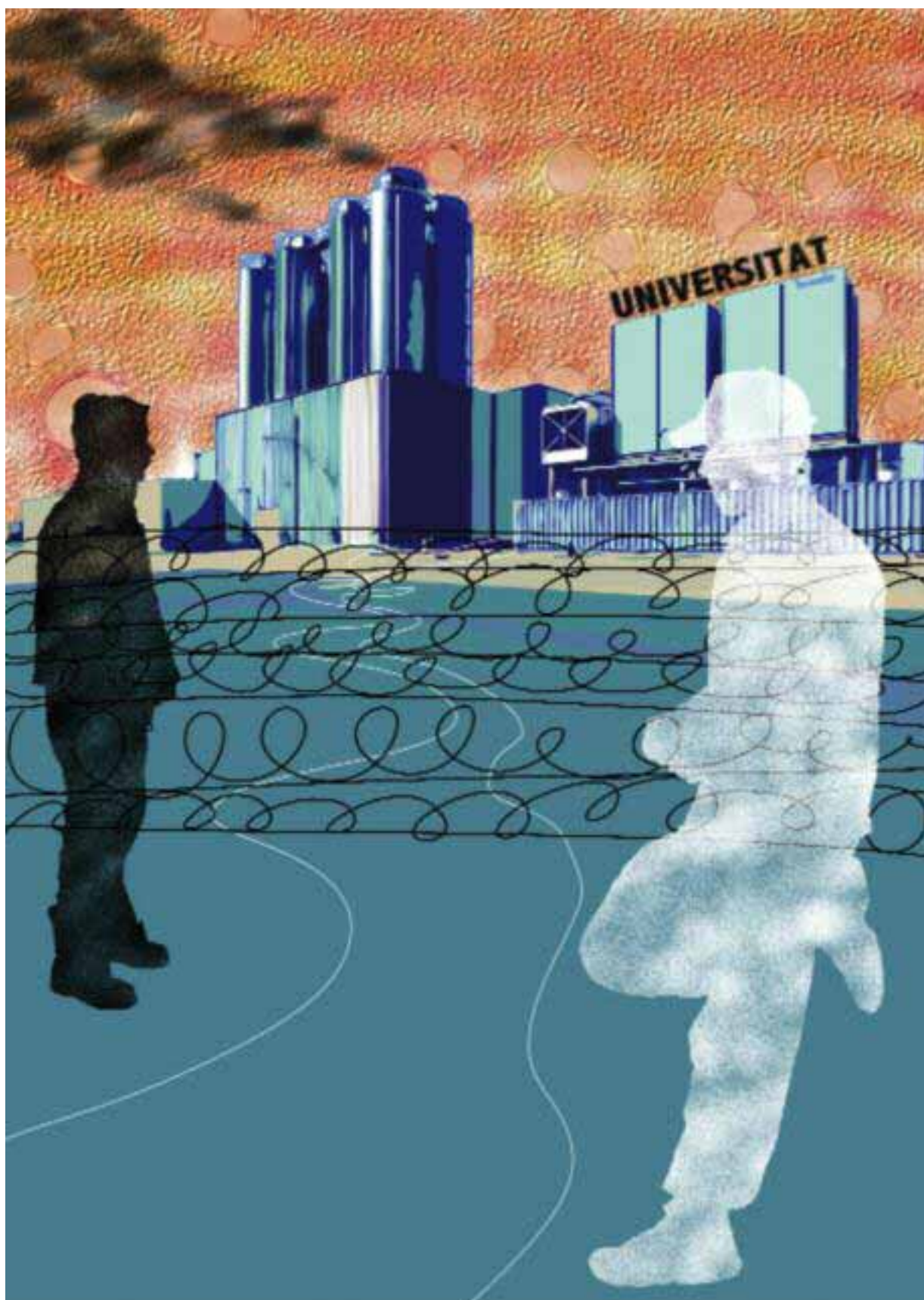
Trabajo por proyectos en el aula: descripción, investigación ...

Francisco J. Pozuelos Estrada
Morón de la Frontera 2007. 236 pàg.

El treball per projectes —abordar el currículum per temes rellevants, no per assignatures— representa un dels referents que més èxit ha tingut entre el professorat innovador i inquiet. El material conté fonaments teòrics i experiències reals, visibles en el CD.

Les ombres de Bolonya

L'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, una amenaça per a l'educació pública

Jordi Boluda

Antoni Cerdà Pastor

L'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) és un procés de convergència de l'educació universitària als països de la Unió Europea. L'EEES estableix les seues arrels en la conferència de ministres europeus a Bolonya, en 1999. No obstant això, aquesta reforma beu molt de l'anomenada Estratègia de Lisboa (2000), la qual vol convertir la UE en "l'economia més competitiva del món abans de l'any 2010".

A l'Estat espanyol, l'Informe Bricall (2000) ha establert les pautes de la re-

forma. Aquest document va ser realitzat a petició de la Conferència de Rectors de les universitats espanyoles, i debatut durant unes jornades, en les quals participaren polítics i empresaris. Cal destacar que va ser finançat per entitats com el banc BSCH o Telefónica, entre altres entitats. Així doncs, totes les reformes universitàries dutes a terme els darrers anys són conseqüència de l'adaptació del sistema universitari espanyol a les noves premisses imperants sorgides d'aquests documents marc. La Llei Orgànica d'Universitats, el Reial Decret d'Orde-

nació de Titulacions Universitàries, els nous estatuts de les universitats, els consells socials o l'ANECA (Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació) són organismes i lleis sorgides d'aquest procés.

En un principi, les característiques fonamentals de la reforma són la convergència de titulacions amb la resta de l'EEES, la mobilitat de la comunitat universitària per tot Europa i el reconeixement de títols en l'àmbit europeu. Són característiques intrínseques a la reforma de l'EEES, acceptades per la totalitat de la comunitat università-

Perilla el sistema de l'educació pública, que podria ser lliurada a les empreses privades

L'extensió del mileurisme i la devolució del préstec a l'estat, aguditzarà la greu situació dels graduats

Són aquests moviments anti-Bolonya els que han provocat més recels en la institució universitària

ria. Amb tot i això, l'anomenat procés de Bolonya també comporta nous reptes a assolir per la comunitat universitària, els quals s'han convertit en la principal punta de llança dels moviments anti-Bolonya. Són precisament aquests moviments els que han provocat més recels en la institució universitària.

Nous graus i postgraus

L'actual sistema universitari s'estructura en un primer nivell de llicenciatures, diplomatures o enginyeries; i en un segon nivell, en programes de doctorat i màsters. Aquesta estructura canviarà per un nou sistema articulat en graus i postgraus, recollit en el Reial Decret 11/93. A l'Estat espanyol, el grau es planifica en quatre anys, dels quals el primer serà comú a les titulacions de cada àrea —per exemple, Filologia i Belles Arts s'inclouen en la mateixa branca d'especialitat: Arts i Humanitats—. El quart any inclourà obligatòriament un treball final de grau i pràctiques en empresa. Segons els decrets ministerials, el grau ja certifica els coneixements bàsics per a l'exercici professional, però no en tots els casos. Per exemple, desapareix el curs d'aptitud pedagògica (CAP), que passa a convertir-se en un màster de formació del professorat, amb una durada d'un any (60 crèdits) i un preu fixat al voltant dels 1.300 euros, que suposa un augment de vora 1.000 euros respecte al CAP. Per a altres professions, com l'advocacia, també serà necessari un postgrau específic que acredite per a l'exercici professional.

Beques préstec

L'actual sistema de beques a fons perdut serà substituït progressivament per les anomenades "beques préstec", un tipus d'ajudes, present ja en alguns països europeus i als EUA, consistent en el fet que l'estat subvenciona els estudis, i quan es comença a treballar, al beneficiari se li descompta aquest import del salari. La implantació de les beques préstec es focalitzarà sobretot als estudis de postgrau —màster i doctorats— que, per a l'exercici d'algunes professions com professor o advocat, seran obligatoris.

Això pot comportar dues conseqüències. Per una banda, l'extensió del mileurisme, unit a la devolució del préstec a l'estat, aguditzarà la greu situació econòmica dels recents graduats. Per una altra, es produirà una elitització de l'universitat, la qual només serà accessible a aquells estudiants que puguen costejar-se econòmicament els seus estudis, sense necessitat de treballar. A més, el marc de Bolonya planteja els títols per a estudiants a temps complet. És a dir, aquells que hagen de treballar per a cursar una carrera podran fer-ho, però amb un sistema diferent. A la Universitat de València, per exemple, caldran huit anys per a obtenir el grau, en lloc dels quatre per als altres estudiants.

Mercantilització de l'educació

Bolonya suposa una oportunitat per a repensar tot el sistema educatiu, des de l'estructuració dels estudis, els continguts i la metodologia, fins a obtenir una visió integral de l'ensenyament. Les lleis que s'han publicat fins ara són ambigües i no compromeses, difuminen les responsabilitats. Pel que fa al finançament, són les comunitats autònomes les que han de planificar-lo. Al País Valencià, el govern planteja reduir, com preveuen els pressuposts de 2009, el 25% de la dotació econòmica destinada a les universitats.

Amb el nou escenari, perilla el sistema de l'educació pública, que podria ser lliurada de manera progressiva però imparabile a la gestió d'empreses privades. De fet, ara mateix, les universitats privades són empreses que es plantegen abastir de mà d'obra el mercat laboral. Es tracta de crear un producte que siga útil, adaptat a les titulacions "viables econòmicament". En front d'aquest sistema, cal seguir reivindicant l'educació com un espai de formació, investigació, reflexió i atenció a les necessitats reals de la societat. Convindria que ens preguntàrem si són precisament les actuals universitats privades valencianes l'espill on cal que es mire la comunitat universitària pública.

Antoni Cerdà Pastor és estudiant de la Universitat de València